

*Proletari din toate țările,
uniri-vă!*

Femeia

Anul X Nr. 8 1957

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Irinca

Citiți reportajul de la pagina 9

COPERTA a IV-a:

*Cit e de strălucitoare marea noastră sub
razele soarelui?*

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI CULTURALĂ EDITATĂ DE COMITETUL FEMEILOR DEMOCRATE DIN R.P.R.

Victoria orașul meu

Victoria, orașul meu, e așezat la poalele munților Făgăraș. Tăticu spune că e de-o vîrstă cu mine! Amîndoi avem 8 ani. Cînd au venit părinții mei la uzină, în locurile astea nu era decît pădure și iar pădure. Eu m-am născut într-o baracă pe cînd au început săpăturile primelor blocuri. De aceea nenea Ilie, vicepreședintele sfatului, cînd mă întîlnește îmi zice: „Vă înălțați copăcel, copăcel și tu, și orașul”.

Dar Victoria e mai volnică și mai frumoasă ca mine. Să nu credeți că-mi pare rău! Eu iubesc mult orașul și mă mîndresc cu el. Apoi și el mai trebuie să crească, n-a ajuns încă mare. Tăticu spunea că abia un sfert s-a construit.

Știți, el e deputat și cunoaște planul orașului.

— N-o să mai culegeți voi fragi și zmeură în spatele școlii. Acolo or să fie multe, multe case,

Fotografiați-i și pe puștii de la cămin!

ni-a zis ei. El și I O să mergem mai departe, doar avem autobuse.

Cinematograful și magazinele nu vor mai fi în barăci, ca acum. Să veniți la Victoria peste câțiva ani. Atunci o să vă duc prin Palatul cultural, prin magazine, prin piața cea nouă.

Tovarășa învățătoare ne-a povestit că o să avem un hotel și un restaurant ca-n București.

V-am spus ați-tea despre Victoria că am și uitat să mă prezint. Mă cheamă Vasile Balu.

Tăticul meu este meșterul țimplar, mămica stă acasă și are grijă de noi. Locuim pe bulevardul Lenin într-un bloc muncitoresc. Mămica are o mulțime de

flori în balcon, care de care mai frumoase. Tare le mai iubesc! Într-o zi am auzit-o că-i spune tatii: „Nici în via

nu mi-ai și tachipuit c-o să stau într-o casă așa de bună. Aprind chibritul, deschid robinetul de gaze și focul du-dule în plită. Numai un lucru au uitat constructorii. Mai avem nevoie și de-o curticică, să ții o pasăre, un porc. Tu să spui la «Sfat» că măcar de-acu în colo să țină seamă de asta”.

Mămica a terminat cele patru clase o dată cu fratele meu Nelu, care-l într-o cinca. Eu am trecut în clasa a III-a. Școala noastră e mare, dar nu mai ajunge pentru toți copiii. La toamnă

se mai deschide una nouă. Oare și-n alte părți sînt așa de mulți copii ca în Victoria? Ziua, la noi, pe străzi nu se văd decît rar oameni mari. Părinții noștri lucrează sus, la Combinatul chimic. Noi, copiii, umplem însă străzile. Cînd-

Parcă ce, cu bicicleta nu știu să merg?

dată sîntem obraznici — minim zădărite, spargem geamurile, călcăm trifoiul. Mămica spune că trifoiul îngrășă pămîntul de pe aleile unde se vor planta buchete de trandafiri. Să vedeți, chiar și bunica unul prieten de-al meu a călcat trifoiul; căuta unul cu patru foi, zicea că-l aduce noroc. Am rupt și eu unul din asta. Dar am pierdut leul pe care mi-l dăduse mămica pentru înghețată.

Acum sînt în vacanță. Tăticu mi-a cumpărat o minge de fotbal. Cîț îi zădărică ne lucăm în fața casei. Știu să merg și cu bicicleta lui tăticu. Băieții cei mici se țin scări de mine. Mai ales Năstase. Vedeți? Nici acum n-am putut scăpa de el. S-a luat după mine și uități-vă, nenea l-a fotografiat și pe el.

Mă lertați că trebuie să vă las. Mîine plec în tabără la Păltinș și mama mă zărește să-mi fac bagajul.

Vasile BALU
cetățean al orașului Victoria
p. conf. E. MORARU
Foto: S. TOMESCU

Dumnealor vin de la stadion

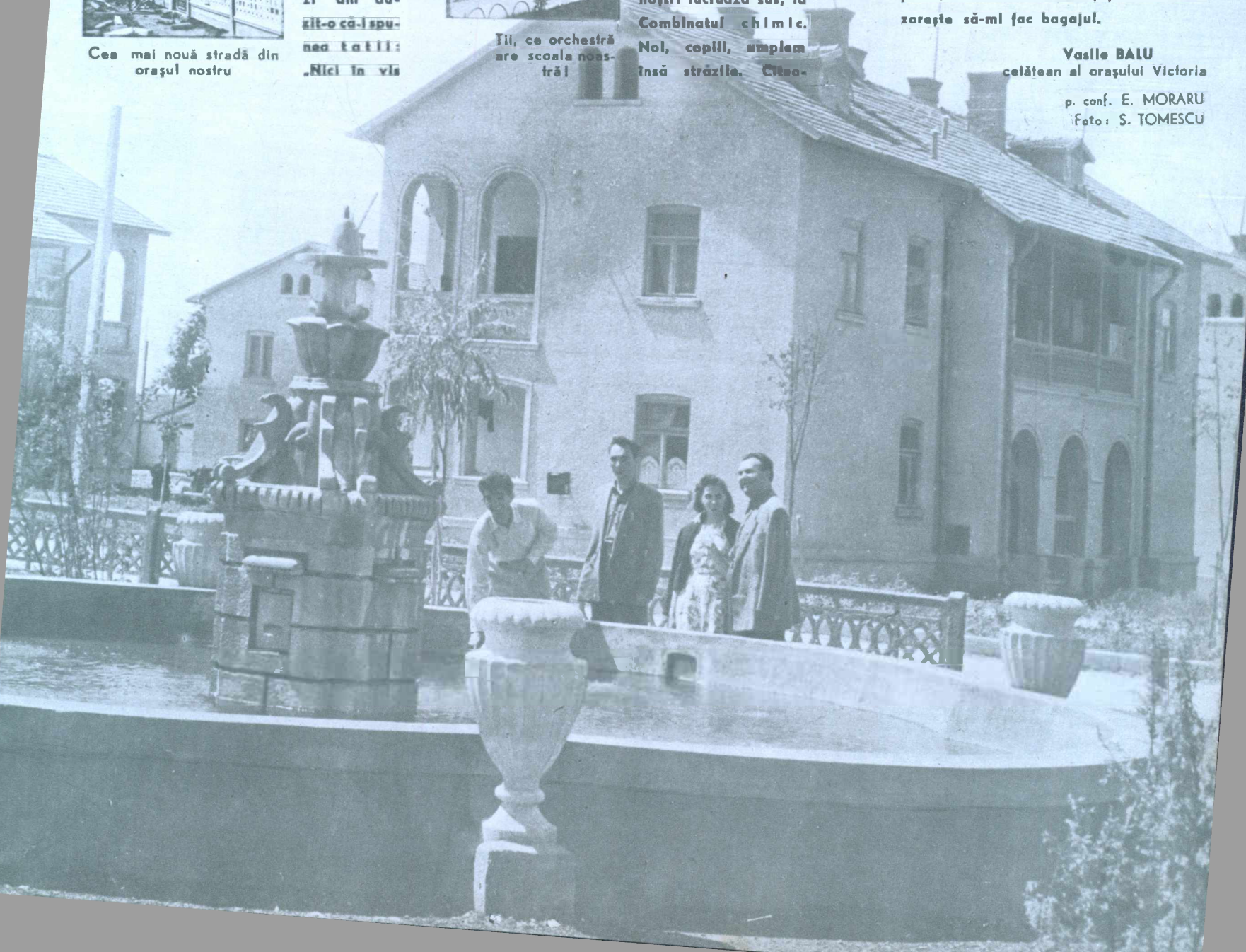
Avem o echipă...

Tii, ce orchestră are școala noastră!

Cea mai nouă stradă din orașul nostru

Slăvit fie

...E zi cu roșu însemnată
August a nostru două-ș-trei
Din anul patruzeci și patru
E zi de slavă și temel.

Și altfel cîntă splcu-n holde
De cînd aripile nădejdi
Nu-s retezate de aceleași
Vrăjmașe mezului și mejdii.

Nu-n calendar a fost ea scrisă
Cu roșu, ci pe gile-n țară,
Ostașii roșii cu ai noștri
Ogoarele le-mpurpură.

Sirena din uzine astăzi,
Cînd în văzduh prelung
răsună,
Nu slă de-a țîăi frezește,
Ci dragoste și voie bună.

Iar pe cîmpurile de luptă
Noi am-nălțat măreț drapel,
E scris pe el cu foc și sînge
Al vieții noastre falnic țel.

E alta viața, alta țara,
Lumina-n față și înaltul;
Iar omul care urcă drumul
E-n fiecare zi mal altul.

E steagul marilor victorii
Ce bate-n vînt desfășurat,
E steagul ce partidul nostru
Biritor l-a ridicat.

Dar nu încap în cîntec toate
Și nu-ncap în'r-un singur cînt,
Eu din locut am prins un
murmur
Cînd rîul era sub pămînt.

Azi rîurile altfel cîntă
Cînd intră-n clocot în turbină,
Cînd urcă-n fire de aramă
Să dea căldură și lumină.

Azi rîul curge larg în soare,
Și rîul e întrag poporul,
E viața rodnică-n victorii,
Și soarele e viitorul...

De sus, din Maramureș și pînă jos,
la Dunăre, pășește iarăși luminosul
august, desfătîndu-și auzul cu susurul
pîlor și freamătul codrilor, salutînd
pîsurile carpatine sau alîntînd cu
palma caldă ogoarele în odihnă acum,
după ce au dat atît belșug de griu.
Iar prea frumoasa noastră țară, ca o
Ileană Cosinzeană pe care el a izbă-
vit-o de zmei, îl întîmpină mîndră,
înseninată de adîncă mulțumire a cu-
nunii vremii noi.

Ne e tot mai drag să-l vedem venînd
în straietele-i de culoarea poamelor pir-
guite în miez de vară.

Acum treisprezece ani ne-a adus dimi-
neața libertății. O dimineață însori ă
și caldă, ca un nou vîlstar răsărit
din jertfa ostașilor sovietici, ca o împli-
nire a luptei și năzuinței celor mai
buni fii ai pămîntului nostru.

Ce ai simțit, ce ai înțeles atunci,
prietene? Dacă ar fi să ne așezăm la
povestit, am descoperi gînduri, aștep-
tări, deosebite unele față de altele, dar
ele s-or contopi, firește, în speranța,
marea speranță care s-a născut în su-
letele tutvrora, că de acum va fi alt fel
de cum a fost. Pînă atunci știuserăm că

nu avem dreptul la nimic: ne-au spus-o
aceasta părinții, fără cuvinte, numai cu
durere în ochi, cînd nu puteau să ne
dea ceea ce ne-ar fi fost de trebuință;
ne-a spus-o școala, fără milă, zăvo-
rîndu-și porțile dinaintea noastră cînd
am încercat să-i trecem pragul, ade-
meniți de minunățiile învățaturii; ne-au
spus-o și domnii patroni cînd ne-au
răspuns cu batjocură: „Pară-vă bine
că v-am dat de lucru! Poștiți și drep-
turi?”

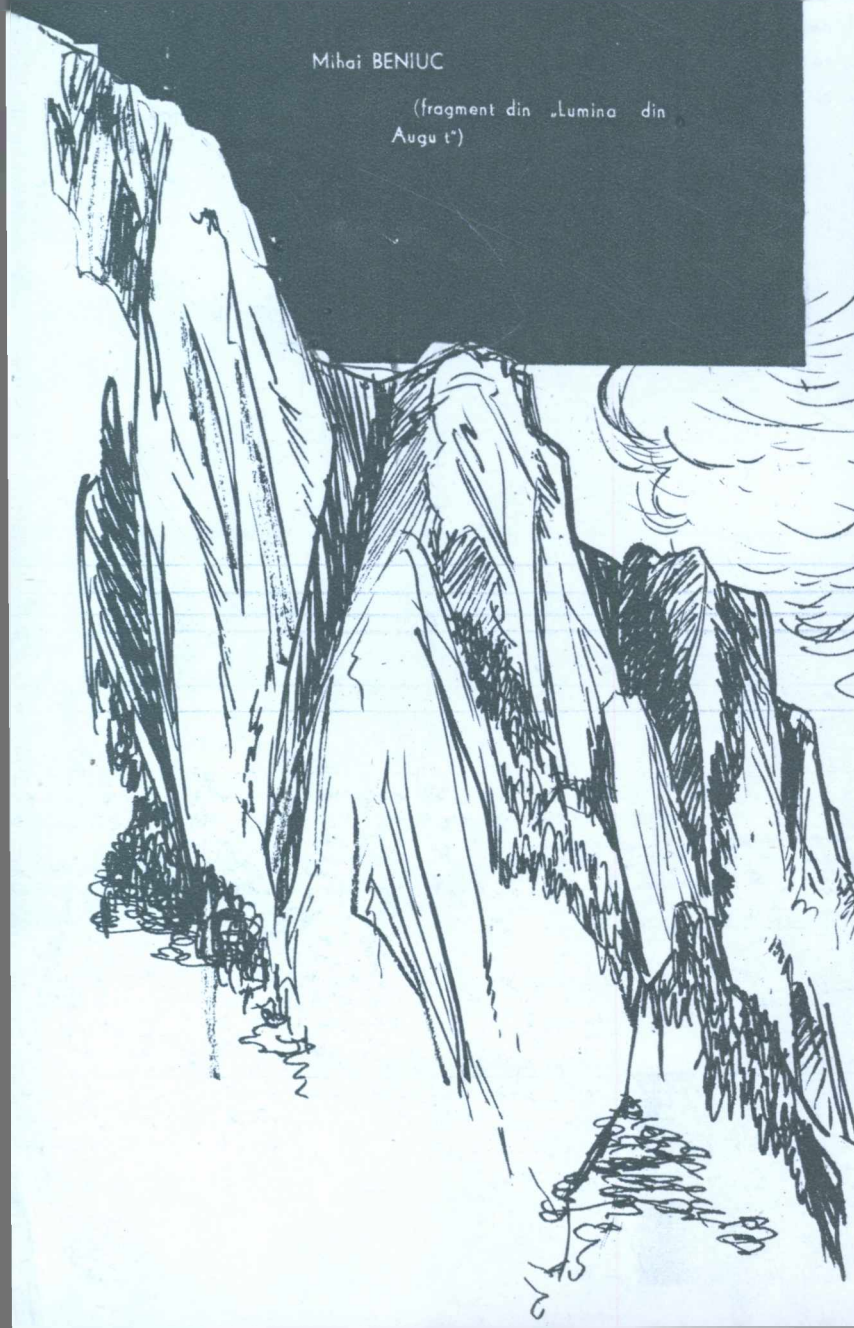
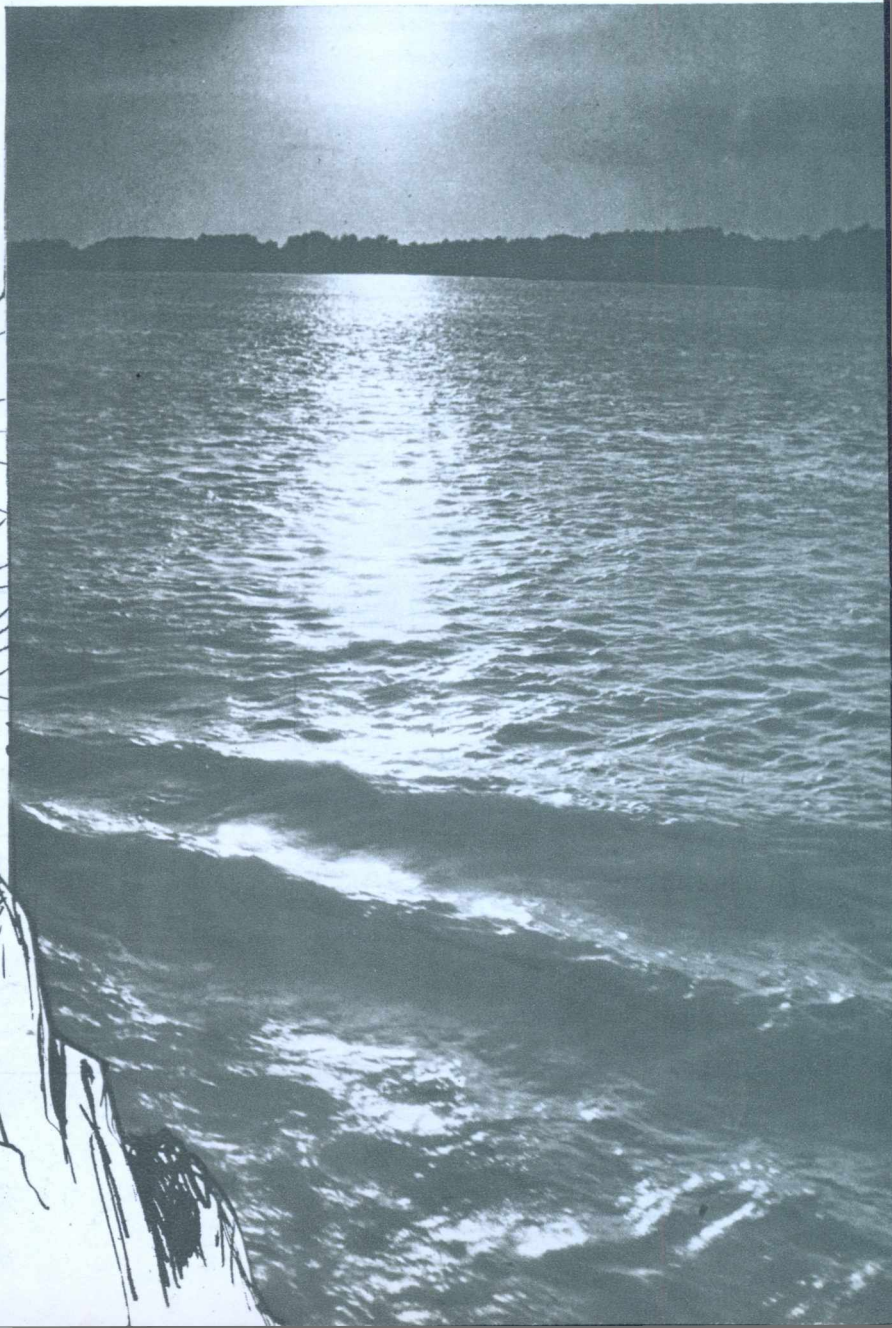
Din dimineața aceea, an după an,
luminosul nostru august ne-a văzut
dirși, tot mai dirși în răsturnarea lumii
ce ne oropsise, în truda de clăditori
ai lumii care pe noi înșine ne-a clădit
ca oameni noi.

Cei ce am crescut în legea de a nu avea
dreptul la nimic am devenit oameni
cu dreptul la tot, mai cu seamă cu
dreptul de a hotărî tot și a răspunde
de tot. Cit de puțin ne pare că pot
vorbele să cuprindă măreția puterii pe
care ne-a insuflat-o partidul nostru
muncitoresc, mîndria că mințile ni-s
tot mai luminate de înțelepciunea lui!
Acum putem și știm să făurim oisuri
mari, planuri îndrăznețe și, după ce

Dunăre, Dunăre, drum fără pulbere

Mihai BENIUC

(fragment din „Lumina din
August”)

August 23!

le înfăptuim, închegăm visuri și mai mari, planuri și mai îndrăznețe, cu care mergem neabătut înainte.

Dragă prietenă, tu, al cărei chip răsfringe prea frumoasele trăsături ale țării innoite, nu ți se pare că în freamătul viu a tot ce este viu sub soarele acesta de august deslușești un indemn adinc? Treisprezece ani au fost de ajuns să statornicim drepturile noastre de oameni ai muncii, dar nu și ca să ne împlinim toate datoriile. Mamă, crește-ți copiii ca pe adevărați stăpini ai viitorului, în dragoste de muncă creatoare, în cinste și devotament față de patrie; muncitoare, stăpână alături de stăpînii a tot ce crește din munca proprie, șlefuește-ți neobosită meșteșugul, sporește-ți priceperea cu învășmintele din slova cărții, din tezaurul școlilor anume ție deschise; ingineră, profesoară, doctorișă, răsplătește cu știința ta poporul care te-a crescut pe palmele-i muncite; scriitoare, artistă, focul sacru al talentului să nu conținască a te călăuzi la faptă, adaugă podoaba artei tale la podoabele lăsate moștenire de înaintași și înaintași; deputată în Marea Adunare Națională

ori activistă modestă pe țărîm obștească, slujbă și simplă într-o instituție publică ori slujitoare de vază a legii, urmează cu sfințenie datoria de a păzi avușia poporului. Căci dacă azi e mai bine de cum a fost ieri, miine trebuie să fie mai puține greutățile de care n-am putut scăpa pînă azi. Așa-i că deslușești indemnul acesta?

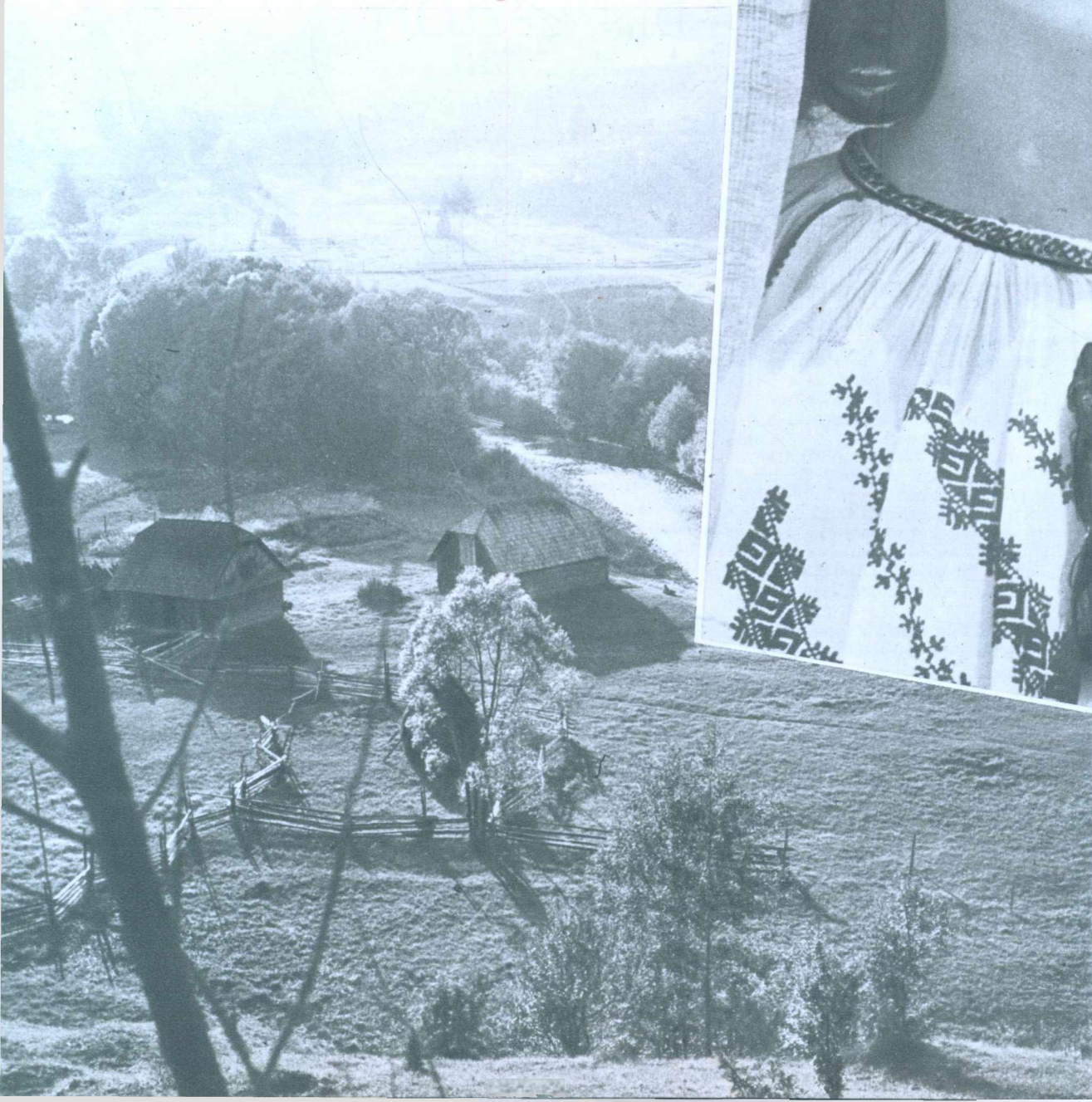
Se vede, cum îți rotești privirea limpede peste cuprinsul țării, cum ascuți indemnul adinc al drepturilor și datoriilor tale, că ești puternică, se vede că îți cunoști destinul și înveți mereu mai bine ce trebuie să faci pentru el.

Reîntîlnirea cu sărbătoarea mare din august e pentru tine prilej de reînnoire a hotărîrii de a-ți sluji patria socialistă, e prilej să te bucuri că țărînia pe care ți-o dau poporul și partidul tău este cheazășuită de prietenia eliberatorilor țării tale, ca și de devotamentul celorlalți prieteni de aici, de lingă hotare, ori mai de departe.

Fie slăvită libertatea și demnitatea ce împodobesc fruntea patriei noastre și biruiescă în toată lumea zorii care ne-au ridicat la rangul de stăpîni ai vieții noastre!

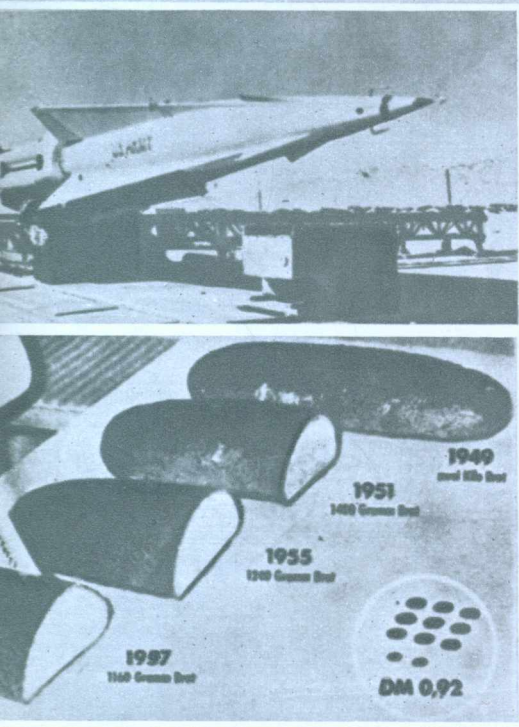
Fie slăvit 23 August!

Așa încep diminețile în Maramureș

Ținără din Fintina Domnească
Mehedinți

Foto A. BAUCH

PROMISIUNILE LUI ADE-NAUER :

Moneda noastră va fi în totdeauna stabilă și puternică.

REALIZĂRILE :

Guvernul de la Bonn finanțează o bună parte din cheltuielile pentru înarmare cu ajutorul mesinilor de școala bani. Din 1953 emisiile de bancnote a statului a crescut de la 11 la 15 miliarde mărci, fără a avea acoperire în aur. Puterea de cumpărare a monedei a scăzut, iar prețurile s-au urcat. Între altele, prețul petrolului a crescut cu 63%. Fotografia alăturată a grăitoare în această privință.

ALTĂ PROMISIUNE:

„Vom face totul pentru unificarea Germaniei“.

ȘI CUM SE ÎNFĂPTUIEȘTE:

Întreaga politică a guvernului Adenauer urmărește schimbarea războiului rece într-un război fierbinte. Germania federală este transformată într-o bază atomică americană, ce amenință pacea și securitatea popoarelor din Europa.

„La început n-am vrut să publicăm această fotografie. Dacă totuși am dat-o e pentru a dezvălui lipsa de gust și bun simț a tinerei Ana Maria Casoni, originară din America de Sud. Pentru a deveni celebră, s-a plimbat pe coaste Rivierei însoțită de un bărbat grimal în chip de maimuță. Oare tinăra Ana Maria avea într-adevăr nevoie de o asemenea popularitate ieftină?“

CÎNTĂ YMMA SUMAC

Deschizînd aparatul de radio, desigur, nu o dată ați auzit un glas puternic cu rezonanțe neobișnuite. Glasul cînd coboară, ajungînd pînă la notele de jos ale unui bariton, cînd urcă pînă la cele mai înalte note ale viorii.

Mulți ascultători n-au nevoie ca să mai fie anunțat numele cîntăreței. Ei știu: cîntă Ymma Sumac.

Cine e ea, cum a cucerit gloria? S-a născut într-o mahala din Lima, capitala Perului*, dintr-untată spaniol și o mamă indiană provenită din străvechiul neam al incașilor. De la mama ei, spălătoreasă, a auzit Ymma cîntecul poporului ei, le-a îndrăgit și le-a învățat. Cînd

avea 18 ani l-a cunoscut pe Moyses Vivanco, un student sărac, pasionat amator de muzică. Moyses a fost primul care și-a dat seama de uriașul talent al Ymmei. Renunțînd la studii, el a organizat cîteva concerte, care s-au terminat însă cu un mare insucces. Snobii din Lima n-aveau nici timp, nici chef să-și piardă vremea cu muzica populară, cînd peste tot urlau jazzurile mondene.

Cei doi soți au hotărît să-și încerce norocul în altă parte. Au plecat în S.U.A. Dar nici aici soarta — la început — n-a fost mai bună cu ei. Tocmai cînd erau pe punctul de a-și pierde speranța, le-a ieșit în cale un ziarist. Om inteligent, cu simț artistic, el și-a dat seama de neobișnuitul talent al Ymmei. Dar el știa un lucru: în America nimic nu se poate realiza fără reclamă. Ziaristul i-a adus la New York, unde a prezentat-o pe Ymma Sumac drept... ultima reprezentantă a legendarului Atahualpa, „împăratul incașilor“. Reclama a prins. Publicul amator de senzații s-a îmbulzit s-o vadă cîntînd. Și printre cei atrași de afișele țipătoare au fost și cîteva critici care au lansat-o. Curînd minunatul glas al Ymmei Sumac, imprimat pe zeci de mii de discuri și pe kilometri de bandă de magnetofon a făcut înconjurul lumii.

Faima Ymmei a ajuns pînă în țara ei de baștină. Într-o bună zi, soții Vivanco au plecat spre Lima. Aici populația i-a primit cu căldură. Primul concert s-a ținut pe cel mai mare stadion din oraș. Mii și mii de oameni au aplaudat-o pe femeia care a dus peste hotare faima Perului

Don LĂZĂRESCU

* Peru, republică din America Latină.

O FEMEIE DIN CEYLON

de Geo BOGZA

Aș dori ca și prin intermediul revistei „Femeia“ să fac cunoscut în țara la noi numele unei femei din Asia care în timpul sesiunii de la Colombo a dobîndit admirația și respectul tuturor celor ce au fost acolo. Numele acestei femei este THEJA GUNAWARDHANA. Ca secretară a Comitetului din Ceylon pentru pregătirea sesiunii, ea a avut un rol hotărîtor în organizarea și reușita acestei importante reuniuni mondiale.

Theja Gunawardhana e scriitoare și s-ar putea ca în curînd numele ei să devină cunoscut și iubit în Europa, deoarece este autoarea baletului „Triumful păcii“, care va fi reprezentat la Moscova, în cadrul Festivalului Mondial al Tineretului, de către dansatorii și dansatoarele singhaleze, care ne-au făcut cîntecul să-l dea pentru noi, la Colombo, în premieră. Acest balet — aducînd pe scenă, cu formidabila capacitate de expresie a folclorului asiatic, cele mai noi probleme care confruntă omenirea, primejdia războiului atomic și lupta popoarelor pentru interzicerea experiențelor atomice — are în mod inerent, prin îndrăzneala și noutatea lui, unele stîngăcii, dar e străbătut de o atît de cucitoare sinceritate, de naivitatea și puritatea inițială a inimii omenesti, încît emoționează în cel mai înalt grad și devine un moment al conștiinței umane. Pentru a salva omenirea de primejdia unui război atomic, totul trebuie adus în balanța vieții: de la declarațiile de o extremă rigoare științifică ale fizicienilor atomiști pînă la cele mai vechi și naive invocații pe care le păstrează folclorul popoarelor.

Lucrul acesta l-a gîndit probabil Theja Gunawardhana, nobila și curajoasa prietenă a păcii din Ceylon, care aduce cu baletul ei pe marea scenă a lumii, acolo unde în clipa de față se dă bătălia împotriva primejdiei atomice, cuvîntul plin de farmec, de forță și de înțelepciune al popoarelor din Asia.

La sfârșitul lunii iunie s-a întrunit la Helsinki Consiliul F.D.I.F., care a dezbătut problemele privind dezvoltarea acțiunii pentru dezvoltare și activitatea F.D.I.F. pentru ocrotirea tinereții, pentru egalitatea în drepturi a femeilor și bunăstarea familiilor. Consiliul a hotărât să convoace al IV-lea Congres al F.D.I.F. în primăvara anului 1958. Acest congres va constitui un mare eveniment în viața femeilor din lumea întreagă.

Un grup de delegate, printre care și delegatele noastre. Primele din stînga, tov. Geta Anastas'u, Stela Moghioroș și Aneta Marinescu, iar a treia din dreapta tov. Ana Lungu

„NEPRIHĂNITI! Ascunși”

Cu patru ani în urmă, pe o plajă, a fost găsit cadavrul tinerei Wilma Montesi. Cercetările făcute au stabilit că e vorba de o crimă în care sînt implicate persoane sus-puse, ca, de pildă, fiul fostului ministru de externe Piccioni, Polito, șeful poliției din Roma, Montagna, un dubios marchiz, și alții. Afacerea Montesi a adus în lumina opiniei publice cercuri ministeriale, conducerea partidului democrat-cristin, autoritățile, virșii ale Justiției, presei, industriei. Toate aceste înalte personalități erau mai mult sau mai puțin amestecate în diverse afaceri murdare, în trafic de stupefiante și de carne vie. Timp de aproape patru ani paginile presei italiene și din alte țări au scos la ușcat toate rușele murdare care n-au putut fi spălate în „familie”.

După luni întregi de interogatorii și dezbateri, în oare timp judecătorii au făcut front comun cu avocații apărării pentru intimidarea martorilor acuzării. Procesul s-a terminat cu achitarea acuzatilor.

Lungind atât de mult procesul, zăpăcînd pe martori — oameni simpli, care știu că negru e negru —, recurînd la intimidarea martorei principale Ana Maria Caglio, înșușind că asasinarea Wilmei ar fi o afacere de familie, îndreptînd atenția asupra celui de-al patrulea acuzat — o agentă de mina a șaptea a traficantilor de stupefiante —, judecătorii și avocații au „cîmpit” un verdict de achitare. Sentința tribunalului venețian are însă o importanță minoră. Opinia publică italiană, pentru care faptele sînt fapte și vorbește de la sine, a dat singură sentința împotriva asasinilor Wilmei Montesi. Această sentință

se concretizează în dispreț față de înalta societate italiană, în ură împotriva acestor tîlhari cu blazon.

Pentru a distra atenția de la dezbaterile făcute în timpul procesului Montesi, cercurile reacționare italiene, și în special conducerea partidului democrat-cristin, au creat diversionea cunoscută sub numele de „Aurul din Dongo”. Bazîndu-se pe declarațiile unor persoane foarte dubioase, Justiția Italiană a încercat să arunce o pată mare asupra conducerii partizanilor care au acționat împotriva fasciștilor în anii celui de-al 2-lea război în nordul Italiei. Martorii mincinoși au vorbit despre existența unui mare tezaur aflat asupra lui Mussolini și a compliceilor săi, în timpul arestării de către partizani. Semnificativ e faptul că nici un membru al familiei Mussolini nu s-a prezentat în

Unul dintre „neprihăniții” asasinii: Giampaolo Piccioni, fiul fostului ministru de externe Piccioni

La invitația Comitetului Femeilor Democratice din R. P. R., delegația a Uniunii Femeilor Islandeze pentru Cultură și Pace ne-a vizitat țara timp de 3 săptămîni Doamnele Sigridur Arnlangsdottir și Sigridur Elnars s-au interesat de aproape de viața femeilor române și de cultura poporului nostru. La p'ecare ele au adresat un salut cititoarelor revistei noastre

Ökkar bestu kvæðjur og árnadavaskir til lesenda Femela.
Gefan fylgi ykkur!
Sigridur Arnlangsdottir
Sigridur Elnars.

Salut călduros cititoarelor revistei „Femela”, căroră le urăm mult noroc.

Sigridur ARNLANGSDOTTIR
Sigridur EINARS

fața instanței pentru a depune mărturie, toți prelextînd îmbolnăvirea subită. Comandanții partizanilor care au depus în proces au arătat că pe ei nu i-a interesat tezaurul ci Mussolini. Cînd s-a vădit că banii ațaiți asupra dictatorului au intrat tocmai în buzunarele celor pe ale căror mărturie se întemeia procesul și că urmele duceau tot spre niște persoane sus-puse, dezbaterile au fost brusc îndreptate pe linie moartă. „Aurul din Dongo”, în loc să acuze pe partizani, dovedea că a mințit tot minii simandicoase.

Crime, jafuri, promiscuitate, tri-pouri, stupefiante, mizerie morală, — iată profilul societății capitaliste, al acelei societăți apărăte de trulădurii „libertăților” individului. Această societate constituie un teren propice pentru fascism, pentru opresiunea cea mai neagră, pentru perversiunea oamenilor, pentru agresiune și propagandă războinică. Ea e capabilă de orice crimă, de la aceea ca în cazul Montesi, pînă la Auschwitz și Dachau.

AI. GİRNEAȚĂ

CUM SĂ LUPĂM ÎMPOTRIVA ALCOOLISMULUI

Ca medic, care de peste zece ani lucrez pe tărîmul ocrotirii sănătății populației, nu pot decît să felicit din toată inima redacția revistei „Femeia” pentru sprijinul pe care-l acordă luptei împotriva alcoolismului.

Să reținem neapărat: un om beat e un om intoxicat, un om bolnav de o boală pe care, e adevărat, și-a provocat-o singur.

Cînd consumul zilnic al băuturilor alcoolice, făcut chiar în cantități nu prea mari, devine obișnuită, apare intoxicația cronică.

Această otrăvire continuă a organismului nu poate rămîne fără urmări foarte grave.

totuși, nu mă pot stăpîni să nu spun că pe prim-plan stau voința, nivelul de cultură al individului și ajutorul colectivității.

Țin să mai răspund unei întrebări care mi-a fost pusă adesea. „Alcoolismul cronic se poate trata?”

Da. La baza tratamentului, care se face în spitalele noastre de specialitate (neuropsihiatrie), stă cura de dezintoxicare și dezobșnuință.

Prin injecții cu diferite substanțe (vitamină B₁, acid nicotinic, stricnină, în doze progresive, insulina, medicamente ce provoacă somnul terapeutic etc.), printr-un

Cu cît tratamentul se aplică mai din timp, cînd sistemul nervos, stomacul, ficatul și inima încă nu sînt prea tare prinse, cu atît rezultatele sînt mai bune.

Însăși contribuția bolnavului este de cele mai multe ori hotărîtoare. Consider însă că greșesc cei ce afirmă că alcoolismul este în mare măsură o boală pe care și-o poate vindeca numai bolnavul. Utilă este participarea activă a bolnavului prin voința sa, încrederea și dorința de a se însănătoși. Trebuie să-l ajutăm însă noi medicii, familia, activul nostru obștesc, hotărît pe bună dreptate să lichideze alcoolismul.

Dr. V. IVANOV

șef de laborator, Centrul de educație sanitară al Ministerului Sănătății și Prevăderilor Sociale

CE SPUNE JURISTUL

Beția este un viciu, cu consecințe personale și sociale, care se oglindesc clar în justiție.

Din statisticile de la noi și din alte țări reiese că starea de beție este în 60% din cazuri, cauza crimelor ce se comit. Circa 38% din infractori au comis faptele lor în stare de beție. 48% din copiii infractori sînt descendenții unor părinți alcoolici. În general, 74% din delievenții au folosit în mod abuziv alcoolul.

Diferitele dispoziții legale ce sancționează infracțiunile prevăd că beția este circumstanță agravantă în cazul comiterii unei infracțiuni și că deci se vor aplica sancțiuni sporite în asemenea cazuri.

De pildă, decretul 143 din 21 iunie 1952, care reglementează circulația pe drumurile publice, în art. 27, prevede sancționarea conducătorului vehiculului, dacă acesta conduce în stare de ebrietate, cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

Codul penal, în art. 467, al. 3, agravează pedeapsa pentru omorul fără voie dacă se va dovedi că conducătorul vehiculului a fost în stare de beție voluntară, aplicînd și măsura interzicerii de a mai exercita profesia pe timp limitat sau pentru totdeauna.

La 15 iunie 1957 s-au elaborat instrucțiuni privind sancționarea contravențiilor la dispozițiile referitoare la apărarea ordinii și li-

niștei obștești. În aliniatul o se prevede pedepsirea celui care dă băuturi alcoolice unui minor sub 16 ani în cantitate ce i-ar provoca o stare de ebrietate; de asemenea se pedepsește și cel care va mai da băuturi unei persoane care se află în vădită stare de ebrietate.

Toate acestea sînt restricții și sancțiuni care au drept scop apărarea societății și individului însuși.

Cîte fapte abominabile nu s-au comis în stare de beție! Soțul care-și ucide în bătaia soției, frații care ajung la fratricid sub imperiul beției pentru neînțelegeri neînsemnate! Cîți oameni nu am văzut cîndu-se cumplit, dar zadarnic, pentru că și-au distrus viața lor și a celor ce le sînt dragi, într-un moment cînd mintea le-a fost întunecată de otrava blestemată a alcoolului.

Sentimentul responsabilității ridică pe om deasupra celorlalte ființe, dîndu-i acea superioritate care constituie baza civilizației. Și tocmai acest sentiment este distrus de băutură, făcîndu-l pe cel ce bea să cadă tot mai jos.

Sînt convinsă că dacă cei care au viciul beției s-ar putea vedea cu ochii celor din jur, mulți s-ar lecu pentru totdeauna.

Blanche POPILIAN
avocat

Tăticule, am venit să-ți spun că azi e ziua mea

Desen de Geta BRĂTESCU

Dintr-o beție poți muri brusc — dintr-o intoxicație cronică te pîndește o viață chinuitoare de om bolnav!

Prevenirea acestei stări, profilaxia alcoolismului, este o problemă complexă, aparte, în care,

regim echilibrat și bogat în diferite vitamine, prin liniște, cîteodată cu ajutorul hipnozei medicale, prin medicamente care fac de nesuferit gustul și chiar mirosul băuturii alcoolice și multe altele, se pot obține rezultate minunate.

Un sat mic în inima podișului Transilvaniei. Acesta-i Dateșul. Casele lui, toate la fel, sînt spoite în albastru, culoare care dă și mai mult farmec înserării.

Am oprit un fecioraș cu o tichiuță rotundă pe creștet.

— Știi unde stă învățătoarea Maria Albu?

Drept răspuns a trebuit să urmărim vîrfurile unei nuielușe cojite.

— Pe ulița asta?

— E!...

Mai sus am întrebat niște femei cu pruncii-n brațe, și ele ne-au arătat o ogradă largă, cu casa albastră, la fel ca toate celelalte.

Din coșar ne ieși în întîmpinare un tîran cu capul gol și cu părul alb colilie. Era stăpînul casei, Moldovan Vasile al Ciei, tatăl învățătoarei.

— Maria-i la Cuci, are o ședință la sfat, că-i deputată, ne spuse bătrînul. Dar ședeți jos. Poate să vă fiu și eu cu ceva de folos.

DĂSCĂLIȚA DIN DATEȘ

L-am rugat să ne povestească cum s-a înființat gospodăria.

— Nu vă supărați, ne-a spus el, dac-o să-ncep o țîră mai de demult... de la tovarășie, că noi din tovarășie am făcut colectivă. Mult s-a mai zbatut Maria, bărbatu-său și celălalt dascăl al școlii. Ei ne-au lămurit și pe mine, și pe Vasile Moldovan al lui Gheorghe, și pe Vasile Măcinică, și pe ceilalți să facem tovarășie. Maria a mers pe la oameni și nu s-a astîmpărat pîn'ce n-am încheiat tovarășia cu 23 de familii. Asta a fost în toamna lui 1951. Mare zarvă a fost în sat. Pompei Șuta și cu Zaharia Mărginean au venit la fata mea și au strigat: „Cete bagi, dumneata, în treburi d-astea?... De ce nu-ți vezi de școală?...”

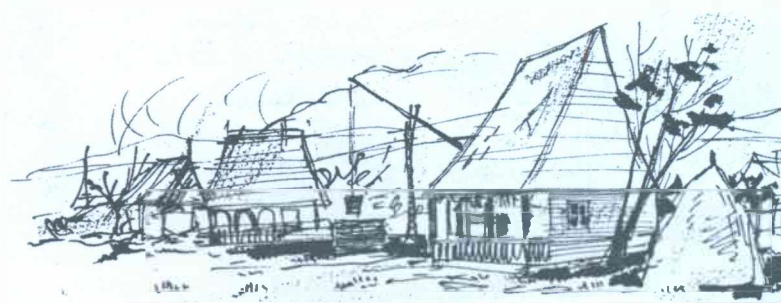
Moș Cia se opri și rămase pe gînduri... apoi zîmbi.

— Și să vezi că tocmai Șuta-i acum frunțaș pe gospodărie, iar Zaharia Mărginean îi așa de prins de caii colectivei că nu-i chip să te apropii de el.

— Și mai departe?

— Mai departe, Maria ne-a tot îndemnat să mergem să vedem colectivă de la Cuci, de la Iernut... Gîndul ei era să trecem de la tovarășie la colectivă.

Era în toamna lui 1955 și eram 75 de familii în tovarășie. Intîi am făcut cereri pentru colectivă numai 30. Apoi trei zile în șir s-a perindat aproape tot satul pe la școală, la Maria, să le facă ce-

Trandafirul și ciulinul

La răscrucea unor DESTINE

(Însemnări pe marginea filmului „O vară neobișnuită”)

Larg deschide dimineala
poarta soarelui de vară.
Florile își spală fața
în a nopții rouă clară.

Trandafirul, diamante
în urechi și-a aninat
iar ciulinul, ca un fante,
îl privește întepat.

— Spune-mi, trandafir frumos,
ce-ți slujește frumusețea?
Eu spun că-ți mai sănătos
să nu-ți lauzi tinerețea.

Altfel, primul trecător
să te rupă-l ispitești,
să te poarte-n cingător
până când te oflești.

Viața mea e mult mai lungă
pentru că la floarea mea
greu îi e cutoa să-ajungă;
eu nu mă fălesc cu ea...

Dacă vâd că se întinde
un copil să mă apuce
ascuț acele... fierbinte
simte rana... și se duce.

Trandafirul îi răspunde:
— Dacă ghimpii te slujesc,
fiel Eu, de ce-aș ascunde?...
Da, cu floarea mă mândresc!

Viața mea, mult n-o să fie,
poate că numai o zi,
dar în schimb, ce bucurie
să-nflorești pentru copil,

să inspire poezi și fete,
să porți soape de iubire...
să arunci lumini în plete...
Asta, nu e fericire?

M-au purtat cu ei drept zale
oameni ce-au murit lupfînd
și mi-au sărutat petale
oiața-n mine salufînd...

Viața n-o măsoară cu luna,
ci cu clipe de trăire!
Eu trăiesc o zi, doar una,
Dar... trăiesc în fericire.

Tania LOVINESCU

Fidelitatea unei transpuneri cinematografice constă, nu în respectul total față de situațiile unei cărți, ci în tălmăcirea, cu mijloace specifice, a mesajului artistic transmis de scriitor. Or, acesta este meritul cel mai de seamă al filmului „O vară neobișnuită”, continuarea „Primelor bucurii”, ambele adaptări după cunoscutele romane ale lui Constantin Fedin.

După trecerea a nouă ani de la evenimentele descrise în „Primele bucurii” ne reîntîlnim cu eroii filmului în jocul războiului civil.

Saratov, orașul de pe malurile Volgăi, devine locul de confluință al unor destine omenești, care se împletesc sau se înfruntă în procesul fărîrii unei lumi noi.

Comune prin felurile și idealurile ce le însușesc, destinele lui Kiril Izekov, tinărul revoluționar bolșevic, și ale bătrînului său prieten și tovarăș Piotr Ragozin se deosebesc totuși adînc prin complexa lor evoluție.

Păstrînd încă amintirea amară a dragostei sale pentru Liza Meșkova, care din lașitate s-a căsătorit cu înverșunatul contrarevoluționar Șubnikov, tinărul Kiril Izekov, își află adevărata fericire alături de tinăra artistă Anocika Parabukina. Aceasta, deși știe că viața lui Kiril este în continuu pericol, că el va pleca pe unul din fronturile războiului civil, nu pregetă să-și lege soarta de a lui.

În timpul acesta, Piotr Ragozin își descoperă copilul care s-a născut în închisoarea unde soția sa a

murit închisă de agenții Ohranei țariste. Statornicirea afecțiunii dintre tatăl și fiul, care nu s-au cunoscut pînă acum, creează momente de puternică emoție artistică.

Deosebite sînt și destinele celor doi vechi prieteni—scriitorul Pastuhov și actorul Tvetuhin. În timp ce ultimul se atașează fără rezerve marilor idei ale revoluției, întemeind un teatru popular, Pastuhov, ars de un conservatorism meschin, se ascunde în spatele falsei lozinci a „independenței spirituale”. Dar viața îl va sili să-și definească limpede poziția: pentru sau împotriva poporului. Întemnițat de alb-gardiștii care au cucerit vremelnice orașul, acest intelectual egoist și laș este salvat, ca o crudă ironie a soartei, de soldații Armatei Roșii.

Sînuoasă și tragică este și calea

vieții fostului ofițer țarist Dibici, care, tocmai cînd dragostea de patrie l-a ajutat să înțeleagă necesitatea revoluției eliberatoare, este împușcat de albi.

La acțiunea vie și dramatică a filmului se întrefese o pluralitate de conflicte, ce colorează puternic portretele morale ale unor oameni care caută, fiecare în felul său, adevărul vieții.

În regia lui Vladimir Basov, caracterele atît de originale și tulburătoare ale romanului lui Fedin își găsesc o autentică intruchipare în jocul inteligent, de un viguros realism, al lui Viktor Korșunov (Kiril Izekov), Vladimir Emelianov (Piotr Ragozin), Roza Makagonova (Anocika) și Mihail Nazvanov (Pastuhov).

Emil SUTER

Piotr Ragozin și-a regăsit
fiul

Kiril Izekov pleacă pe front

veri... Nu că n-ar fi știut scrie, dar așa, să fie cît mai bine.

Acum sîntem 120. Și în tot Dateșul nu-s mai mult de 150 de familii.

Am făcut noi multe într-un an de zile. Am luat de la stat împrumut și ne-am cumpărat vite. În primul, am pus 26 ha cu sfeclă de zahăr și butași pentru sîmînță. Numai pe butași am luat 22.000 de lei, iar pe tutun — 20.000.

Moș Cia își depăna povestea, cînd pe poartă intră o femeie tinăra, voinică, cu fața arsă de soare. Era Maria Albu.

Multe ne-a povestit ea însoțindu-ne pînă la podul de pe Mureș.

— Aici unde-i satul nostru n-a fost pînă-n 1945 decît un sălaș de slugi ale grofului Cristofor. Pămînt n-a avut nimeni pînă la reformă, ne-a spus ea. Azi oamenii trăiesc cu totul altfel. Nu spun că nu mai au și acum de trecut peste multe prejudecăți. O femeie a venit chiar azi la mine

plîngînd că de ce-i vreau eu răul... De ce i-am spus doctorului din Cuci că are gălbînare și s-o ducă la spital? Pe alta, pe Moldovan Maria, cît a trebuit să mă străduiesc ca s-o conving să urce pe scenă și să joace rolul Ancăi din „Năpasta”! Dar tot avem în sat un cerc politic pentru femei și un curs de croitorie.

Eram lîngă podul de peste Mureș, cînd prin mijlocul drumului zărim o umbră care se apropia încet.

— Bună seara, moș Sîcrea, spuse învătătoarea. De unde vii?

— Ia, de la vie, sara bună, răspuse un moșneguț subțirel, cu cioareci strîmți, cu poalele cămeșii scurte și crețe, ieșind de sub șerparul lat de piele.

— L-ați văzut, spuse apoi învătătoarea, are 78 de ani, dar n-are tihnă să stea acasă. Lucrează sus, pe deal, la via colectivă.

Emilia STAREȚU

Bloc muncitorească din cartier

de Al. ANDRIȘOIU

Această uluitoare alianță
e! între marmură și-ntră falanță
a ridicat palatul somptuos,
dar nu pentru pontifica laena
a regelui ce-și țirile alene
pe Isphanuri, mohorțitul es.

Ci puneți flori frumoș miresitoare
și-aprindați torțe-n fearii lunare
privindu-l pe-al palatului stăpîni.
Descoperiți oglinzile rotunde
și cîntecule totul să inunde
aici, la umbra uimilor bătrîni.

Palatul se arată-n clar de lună
ce o minune care-ar vrea să spună:
ce fericeire că falanța mea
și marmurile albe și voline
primesc pe cei sosiți de la uzine
și nu pe-altețole de altcîndva.

Lor, cele mai alese frumoșei,
cîci cine știe-al frumoșei preț
mai bine decît cel ce-o plăsmulose?
Lor aurul, mătasea și covorul,
cîci ce frumos ne-nalță viitorul
în față, brațul lor muncitorească.

Lor, florile, cleștarole și vinul,
cîci el au cunoscut, prin timpuri, chinul
și el știu ce o mai frumos sub cer.
Lor, frumoșe multă, eleganță,
și marmură alături de falanță,
cîci vremurile noastre astfel cer.

Nimeni frumosul nu-l iubește-n lume
mai mult decît acel ce truda-și pune
și stropul de sudoare-n țîmelli
... Se plimbă luna. Ulmii-s plini de șapte
palatul strălucește peste noapte
cu sute de ferestre aurii

Ne-am revăzut după 9 ani în
gara Orașului Stalin. Coborîse
dintr-un tren, eu din altul. Am
recunoscut-o numaidecît. Ace-
eași față rotundă, zîmbitoare,
aceiași ochi iradiind lumini, a-
celaiși mers apăsător, de sportivă,
care facuse pe unii din noi s-o
poreclească „Nica băiețoiul”.
Numai cozile grele ce-i ajungeau
pînă la briu fuseseră retezate
de nemiloasa foarfecă. Incolo,
Ștefania Ursoi era neschimbată.

Străbăturăm peronul, cro-
indu-ne drum prin furnicarul de
oameni. Un ceferist o salută:
„Noroc, tovarășă inginer Chiru”.

Așa am aflat primele amă-
nunte noi din viața ei: e in-
gineră, s-a căsătorit.

— Ești de mult ingineră, Nica?
— De doi ani. Am terminat

Institutul de căi
ferate din Le-
ningrad. După
cum vezi păș-
trez tradiția în
familie. Tata
ceferist, fiica ce-
feristă, glumi
ea. Lucrez la me-
canizări, chiar
în stația asta.

Am ieșit din
forfota gării pe
bulevardul luminaț ferice. Nica
mă prinse de braț.

— Tu unde mergi? Hai la
mine!

M-a condus într-o străduță
înfipță în poalele Timpei. Se
scuza mereu:

— Am fost în control pe
linie și nu-s pregătită pentru
musafiri. Dar ceva de mîncare
tot găsim noi.

În casă mi-a făcut cunoș-
tință cu soțul ei, un tînăr cu
ochi căprui și fruntea înaltă.

— Asta-i Vasile! S-a întors
și el de pe teren chiar azi.
Uite ce s-a bronzat! A fost
cu studenții la practică în pă-
dure. S-a obișnuit să mînce
numai fazani și nu știu dacă
o sa-i mai placă cartofii mei.

— Nica!

— Ce e dragă, nu-i adevărat?
Și fiindcă și la Vasile venise
în vizită un prieten și tu-
tor ne era foame, Nica a plecat
în bucătărie. M-am dus după
dînsa s-o ajut. Dar mai mult
m-a condus acolo dorința de
a deșira împreună ghemul amin-
tirilor, de a afla cît mai multe
despre ea și alți prieteni. Mi-am

dat seama că și Nica sim-
țea același lucru. Lăsînd de-
oparte totul se așeză lîngă
mine.

— Ții minte cînd am venit
cu prima oară la U.T.M.?
m-a întreat ea. Cum de
aflaseși atît de iute că știu
să desenez? M-ai și „uns” re-
sponsabilă a gazetei de pe-
rete.

Îmi aminteam foarte bine.
Stătea retrasă într-un colț și
privea. Dar eu știam că-i fata
lui moș Ursoi ceferistul. Știam
că în anii războiului, tatăl
ei rupsesse întotdeauna de la
gura familiei sale pentru Aju-
torul Roșu, ca să îndulcească
și el, cît de cît, viața tova-
rașilor din închisori.

îți amintești?

Parcă mi-ar fi ghicit gîn-
durile, Nica aduse vorba de-
spre părinții ei.

— Tata a suferit un acci-
dent și a ieșit la pensie. Mama
e activistă de partid la Suceava.
Știi că noi am stat și la Cîmpu-
lung? Acolo l-am cunoscut pe
Vasile. Era student la Silvi-
cultură. Acum e asistent aici...
Muncește tare mult, își dă
aspirantura.

Mai scoase un cuțit, fur-
culițe, șterse paharele de li-
chior, apoi se întoarse iarăși
spre mine cu chipul zîm-
bitor.

— Mai știi ceva de Gavri-
liuc, acela care cînta din mu-
zicuță?... Îți amintești cînd ple-
cam la țară cu echipa artistică?...
N-o să uit niciodată seara
cînd s-a proclamat Republica.
Am stat la sediu de gardă
toată noaptea și-am cîntat...
Dar cînd stringeam fier vechi,
mai ții minte? Eu țineam
mortiș să fiu brigadieră.

Vasile a deschis ușa. Îl ră-
bise foamea. Nica își aduse
aminte de atribuțiile ei de gos-

podină, gazdă și sări sprin-
tenă.

— Să scăpăm de ei și stăm
iarăși de vorbă pe îndelete...

Miezul nopții ne-a prins aple-
cate asupra unor scrisori. Nica
îmi povestea despre colegii ei
din Uniunea Sovietică.

— Serisoarea asta am primit-o
de pe malurile Amurului de
la Liusea Orlovskaja, fosta scri-
cretară a Comsomolului din fa-
cultatea noastră. Liusea a cerut
singură să plece în Siberia:
„Nu putem sta toți la Moscova
și Kiev” — mi-a spus ea la
despărțire. Uite și altă scri-
soare. Mi-a scris-o colegul Din
în-iu din Phenian. Aza, soția
lui, era cea mai bună prietenă
a mea. Dînsa e ucraineană.

Vezi! Din în-iu a desenat aici
gara din Phenian reconstru-
ită. Și el și
Aza sînt ingi-
neri la căile fe-
rate. O duc
încă greu, ca
după război.
„Aza poartă
aceeași rochie
din anii stu-
denției — îmi
serie el... Dar
important e că muncim și
ne refacem”.

Ei sînt departe, departe, dar
îi simt mereu aici, șopti Nica,
arătînd cu mîna spre înimă...
Cînd mă izbesc de-o opreliște,
gîndul aleargă la ei. Oare
ce-ar fi făcut Liusea, Aza sau
Din în-iu în locul meu?

La serviciu unii spun: in-
ginera Chiru e cam colțoasă.
Știi de ce? Fiindcă vreau co-
rectitudine și cinste. Nu pot,
dragă, să-mi ascund antipatia
pentru aceia care cer totul
de la regimul nostru și nu
vor să-i dea nimic în schimb.

Așa cum stătea încruntată,
sprijinită de marginea mesei,
devenise din nou „Nica bă-
iețoiul”. Deodată chipul i se
destinse, ochi-i sclipiră ve-
seli.

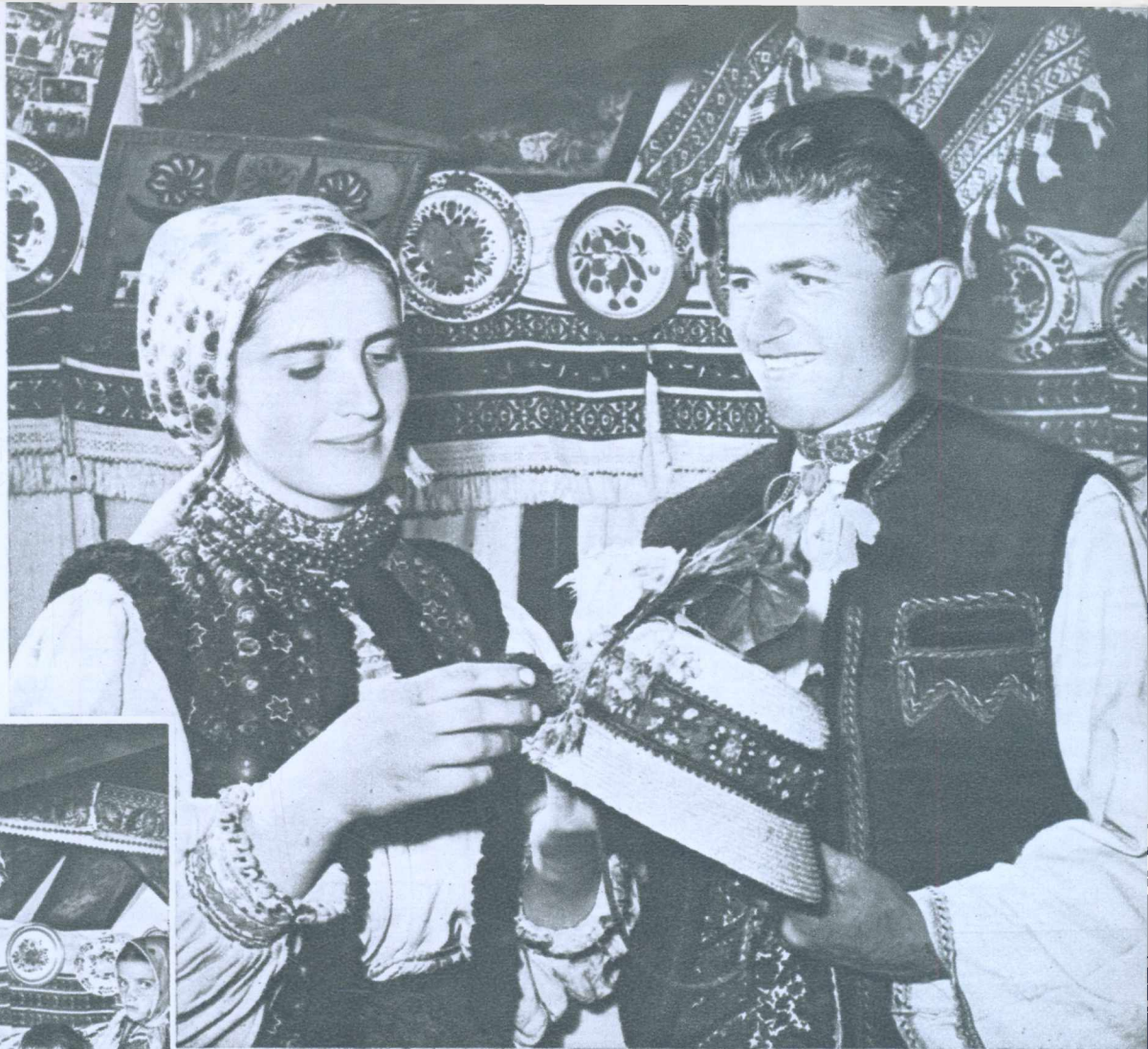
— Am uitat să-ți spun că
am fost primită în partid! Da,
de un an. Mi-am împlinit vi-
sul.

M-am bucurat că Nica, ve-
chea mea tovarășă de la U.T.M.,
este în rîndurile comuniștilor.

Elisabeta MORARU

IRINCA

Cum se lasă înserarea și lumina aurește ferestrele, la moș Mihai Ciorbă, portița seclăie fără hodină, iar prispa duduie într-una: dup-dup-dup, dup-dup-dup... Vin „coconii”, unul după altul pînă se umple casa.

Are moș Mihai o față ca o floare, cu mîini harnice și pricepute, cu glas cald și limpede. Mulți or fi trăgînd nădejde să afle loc în inima Irincăi...

Uite la mireasa noastră,
Nici ti hidă, nici ti proastă,
Numai cum ti mai frumoasă...

...îșnește deodată un glăscior pițigăiat de copil. Surioara cea mică e un drăcușor și jumătate. Nu știe unul mare attea strigături cîte știe ea. Și... nici nu poți bănui cînd și cum te poate da în vileag...

Chiar la măritiș, încă nu s-o fi gîndind Irinca, deși are 18 ani. Și, după cum îi obiceiul în Oaș, mîndre „cosele” (broderii) mai știe face ea la „clop” (pălărie)... Și cu el ți-i mai drag cel căruia ți-l lucrezi, cu atît mai mîndre-s coselele...

— Pentru cine-i clop, Irincă? o întrebă un flăcău.

Asta-i taină...

Nimeni n-o să aibă clop mîndru ca al lui Mihai Mîrșan... Și cu flori proaspete l-a împodobit Irinca. E sîmbătă seară și-i horă mline în sat...

Nu găsește cuvinte Mihai. Un zîmbet fericit și mîndru îi sînt spusese. Nimeni nu știe îmbina culorile ca Irinca...

Frumos le-a mai îmbinat și cu gînduri strălucitoare de față le-a împletit...

Ana GAVRILĂȘ

Momente și chipuri din

de LUCIA DEMETRIUS

acă odinioară călătorul se deprindea cu noutatea peisajului străbătut pe grelele corăbii cu pinze care ocoleau mările ca să ajungă la coastele Indiei, azi avionul rapid, din care privești cu suflul la gură cum se desfășoară la o mare depărtare sub tine pământul însoțit al Italiei, apele albastre ale Mediteranei, nesfârșitul pustiu al Saharei, Arabia cu deșertul și golful ei, arse de un soare cumplit, nu te lasă să te obișnuiești cu nimic și-ți ține uimirea mereu vie și proaspătă până la capătul călătoriei și chiar după ce l-ai atins.

Am călătorit spre Bezwada, orașul din sudul Indiei în care avea să aibă loc Congresul Federației Naționale a Femeilor Indiene, la care fusesem delegată de către Comitetul Femeilor Democratice din R.P.R., cu acest mijloc curat, rapid, uluitor, care e avionul, și am poposit întâi în Bombay, sub o arșiță cumplită, fără să mă fi putut dezmetici o clipă de marea minune care se petrecea cu mine.

De la Bombay, cu avionul, cu trenul, am parcurs distanța mare, ca mai toate distanțele din imensa Indie, până la Bezwada. Chipul colorat, pitoresc, inegal al orașului ne-ar fi absorbit, fără îndoială, dacă n-am fi asistat din primele ceasuri ale sosirii acolo la lucrările congresului, care erau și ele foarte interesante.

Trebuie să mărturisesc că pentru orice european imaginea aceluia congres ar fi fost surprinzătoare și nouă. Încăperea aceea plină de chipuri de culoare închisă, cu ochii arzători și dinți luminoși, culorile strălucitoare ale sariurilor, care sînt poate cel mai grațios veșmînt femeiesc, freamătul copiilor pe care mamele li aduseseră cu ele din cele mai îndepărtate regiuni ale Indiei, evantaiile care se agitau, soarele care străpungea cu raze de aur prin umbrarul sub care se ținea congresul, cele câteva limbi în care se traducea pe rînd fiecare cuvîntare, ca să poată fi înțeleasă de fiecare ascultătoare (pentru că în India se vorbesc limbi total diferite de la regiune la regiune), toate te atrăgeau, te uluiau, te furau.

Rînd pe rînd, problemele ridicate de femei la congres s-au înfățișat înaintea noastră, și dincolo de aspectul plin de grație și chiar de un soi de aparentă dezordine a sălii s-a ivit caracterul adevărat al preocupărilor acestor femei, caracterul adevărat al mișcării femeilor din India și al frămîntărilor care răscolește poporul indian de azi.

S-a vorbit acolo, rînd pe rînd, despre nevoia de școli mai multe și mai serioase decît puzderia de școli particulare care împinzese India și fac mai mult comerț de cultură decît operă de culturalizare, despre necesitatea de școli tehnice, despre legea castelor, care cere fetelor o dotă pe care adesea părinții n-o pot da și care crește în proporție cu învățătura pe care o are fata. S-au

Femei din toate colțurile Indiei au venit la Congres. Unele și-au adus și copiii...

Vorbește Nirmala Senyal

ridicat proteste vehemente împotriva scumpirii alimentelor de primă necesitate, a prostituției, care înghite sumedenie de fete din familiile sărace, foarte sărace, și care degradează neamul omenesc. S-a cerut extinderea și întărirea asistenței sociale. S-au propus soluții, s-au formulat în rezoluție propuneri și cereri adresate guvernului și au fost chemate masele de femei la acțiuni largi, sortite să popularizeze aceste idei, să le facă vii în conștiința întregului popor.

Femei din cele nouă state care au trimis delegate la congres s-au ridicat rînd pe rînd la tribună și au exprimat aceste idei și revendicări cu o claritate și o energie minunată.

Femeia indiană, plină de grație, de feminitate și de sfială, care în prima clipă pare indolentă, încît ai fi adevărat s-o socotești înapoiată și dezorientată, în clipa în care ia cuvîntul devine puternică, lucidă, precisă. Am avut surpriza aceas'ta de nenumărate ori cînd vedeam urcînd la tribună o tinăra sau o bătrînă dintr-o regiune îndepărtată, dintr-un sat pierdut, și credeam că citesc în mișcările ei timide un conținut sufletesc sovăielnic, un contur de conștiință abia schițat.

Așa s-a întimplat cu Trici Papa, femeia tinăra din sud, din îndepărtatul Tamilnad, subțire ca o trestie și neagră ca o noapte fără stele, care a urcat treptele estra-

dei cu copilul de mână și a vorbit cu atâta simplitate și energie despre organizația de femei din regiunea ei și legăturile slabe deocamdată pe care le are această organizație cu federația.

Așa s-a întâmplat cu bătrina Nirmala Senyal, din a cărei făptură firavă a izbucnit deodată un clocot atît de fierbinte, de puternic, de convingător, încît întreaga asistență s-a emoționat. A vorbit bengaleza Nirmala Senyal despre tragedia mamelor în mizerie care își vind fiicele caselor de prostituții ca să-și poată hrăni ceilalți copii și despre nevoia de a recalifica și accepta în societate, împotriva tuturor prejudecăților, fetele pierdute. Glasul ei se rostogolea peste capetele noastre ca o furtună coborîtă din munte, și ochii ei ardeau cît jeraticul.

I-am aflat mai tîrziu viața de luptă și muncă, am aflat că fusese măritată la 12 ani, că intrase tînră în mișcarea de dezrobire națională a Indiei, că luptase alături de muncitori pentru revendicările lor, că-și cheltuise toată averea, că făcuse închisoare, că și acum nu conțenea să mobilizeze și să inflăcăreze femeile în lupta pentru drepturile lor.

Am auzit-o vorbind pe Renu Chakravarti, deputata comunistă din parlamentul de la Delhi, a cărei frumusețe de statuie te izbește din prima clipă. La un miting muncitoresc, glasul ei răsuna curajos și grav, ca o adîncă chemare la drepturile omului.

Am cunoscut-o pe Hayra Begum, prima secretară a Federației Naționale a Femeilor Indiene, sufletul acestei federații, care a leargă neobosită în toate statele Indiei și încheagă din ce în ce mai mult această federație, din care fac parte în prezent 121.000 de femei din toate organizațiile regionale și care pe zi ce trece își mărește numărul membrilor și înglobează în ea și mai multe organizații răslețe. Federația nu are fonduri de la stat și nu e oficială, e numai îngăduită. Hayra Begum, în fruntea celorlalte secretare și a comitetului de conducere, face legătura între aceste organizații, le sudează, mobilizează forțele treze, deșteaptă alte forțe latente. Nici viața ei n-a fost ușară, nici pe ea n-au ocolit-o în trecut închisorile, dar

Renu Chakravarti, deputată în parlamentul din Delhi

seninătatea privirii ei, liniștea cuvîntului ei, vigoarea faptelor ei dovedesc că Hayra Begum privește mai mult înainte decît înapoi. Își aduce aminte că a fost cîndva prințesă, își aduce aminte că a fost încărcată de bijuterii pe care le-a vîndut fără voia familiei ca să poată face studii în Europa, își aduce aminte că s-a rupt de un bărbat care nu pricepea că nevasta lui vrea să învețe carte și să facă politică, dar mult mai vie decît aceste amintiri îi este, în fața ochilor mari și pătrunzători, calea pe care trebuie să meargă femeile, toate femeile Indiei liberate.

Ne-am bucurat, în puținele zile pe care le-am stat în India, de căldura prieteniei acestor femei. Am făcut, după congres, drumuri lungi în tovărășia lor și am văzut cîte ceva din frumusețile țării lor. Am vizitat temple care numără veacuri, am pătruns în grottele de la Ajanta, în care pictura murală sfîrșită la anul 500 e.n. păstrează și azi prospețimea ei dintru început.

Am văzut magnificele sculpturi de la Ellora. Am văzut nesfîrșitele cîmpii ale sudului, cerul lui fără limite, nopțile liniștite cu stele mai limpezi decît oriunde, luna de un auriu uneori solar. Am străbătut grădini, am mers pe maluri de ape, am văzut construcții noi și colosale. Și am înțeles India tuturor basmelor auzite în copilărie, nu ca pe o țară de mister și de trecut, ci ca pe o țară vie, în care oamenii scutură lanțuri, în care oamenii împletesc visul cu fapta plină de forță.

Shelley

Anglia secolului al 19-lea, coruptă de monarhie și de partidele care o patronau, măcinată de tiranie, de legi nedrepte și bigotism, nu l-a înțeles niciodată pe Shelley. Abia mai tîrziu, reprezentanții clasei menite de istorie să înfaptuiască marile profetii revoluționare ale poetului l-au înțeles și l-au iubit pe acel despre care Marx spunea că era „un revoluționar prin excelență” și că, dacă ar fi trăit, ar fi făcut parte din avangarda socialismului.

În ziua de 4 august 1792, la Field-Place, într-un somptuos conac, se naștea un copil, plînd, cu ochii albaștri — moștenitorul uneia din cele mai nobile și mai bogate familii din sudul Angliei. Copilăria și-o petrece, în casa părintească, educat în spiritul tradițiilor conservatoare ale părinților săi.

Școlile prin care trece — colegiul din Eton și Universitatea din Oxford — îl fac să înțeleagă de timpuriu că trăiește în mijlocul unei societăți corupte. Citind cu pasiune, însetat de a cunoaște adevărul, Shelley își faurește o concepție materialistă despre lume.

În 1811 este eliminat din universitate pentru eseuul său filozofic „Necesitatea ateismului”. Rătăcind pe străzile Londrei, certat cu familia, poetul înfruntă viața din ce în ce mai greu. Clocotul revoluționar din inima lui îl îndeamnă să plece în chinuța Irlandă, unde scrie și răspîndește manifeste revoluționare.

În primăvara anului 1816 își părăsește patria cu gîndul să nu se mai întoarcă niciodată. Dar de pretutindeni, din Elveția, din Italia, inima lui asculta atentă și îngrijorată vesti despre țara natală.

Poetul scrie poemul satiric „Mascarada anarhiei”, „Oda vîntului din Apus”, poemul „Peter Bell al 3-lea”, precum și drama lirică „Prometeu”. Scrie nenumărate poezii de o rară frumusețe, exprimînd toate aceași viziune revoluționară și profetică. Shelley moare la vîrsta de 29 de ani — 8 iulie 1822 —, înecat pe un vas răsturnat de furtună. Cel din urmă leagăn i-a fost marea, care în timpul vieții îi era cea mai dragă muză. Scria mai ușor dacă o privea, cînd tainică și mătăsoasă, cînd aspră și clocotitoare.

Flacăra din inima lui nu s-a stins în adîncul apei. E vie oriînd și va fi vie peste veacuri în toate inimile celor care luptă pentru progresul omenirii.

Clementina VOINESCU

Amor aeternus

*Aoerea și puterea se topesc
În valurile vieții schimbătoare —
Odată și odată se sîrșesc.
Doar dragostea, doar ea-i nemuritoare
Sîntreze-orice tezură omenesc
Din cîte-au fost sau vor mai fi sub soare.*

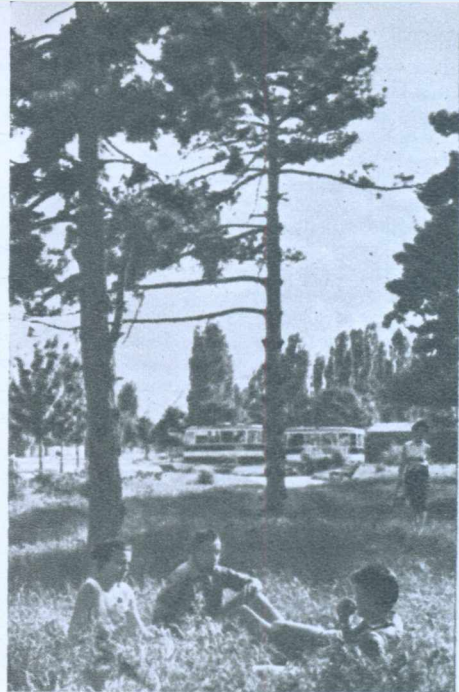
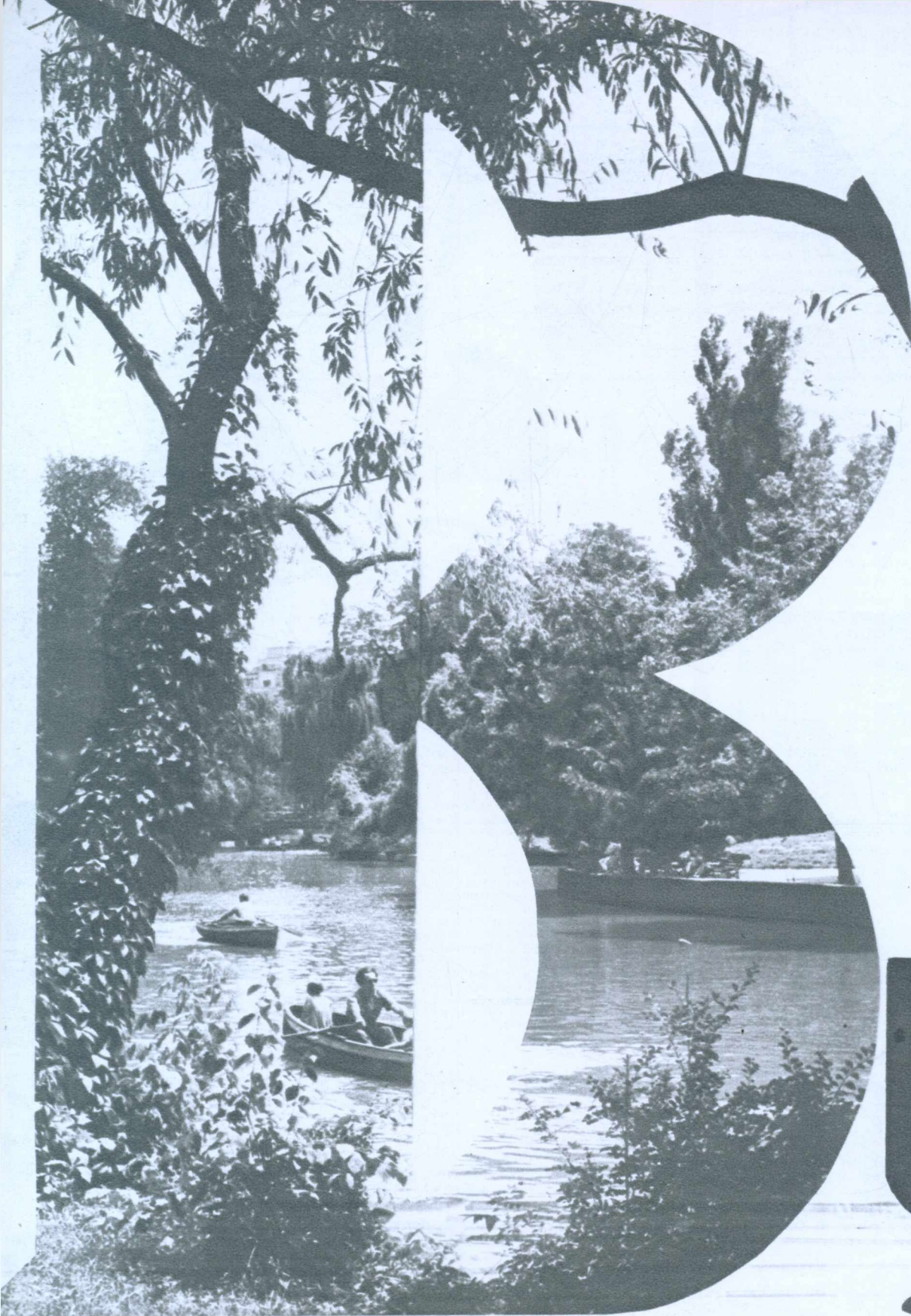
Libertate

*Falnicii munți peste văi își vorbesc;
Tunetul lor în ecouri se-adună;
Mîinoasele mări din somn se trezesc
Lîngă-al iernii tron, ghețarii detună
Cînd a furtunii goarnă răsună.*

*Nici fulgerul n-are-o mai clară priorie,
Și pasu-ți întrece cutremurul chiar.
Acoperi-al mării frămînt. Cu-o sclipire
Întuneci vulcanii. Al soarelui far,
Alături de-al tău, pare-un licăr murdar*

*Fulgere sar dintr-un nor singuratic
Și insule-o mie în jur se aprind.
Cutremurul surpă-o cetate, sălbatic,
Și alte o sută se zbat, dîrdîtînd.
Sub ele se-aude pămîntul mugînd.*

*Din munți și talazuri, lumina solară
Străpunsă-i de abur și suflu — pe cîm
Din spirit în spirit, din țară în țară,
Din sate și orașe răsari, luminînd.
Tiranii și sclavii par umbre în ceață
Cînd crește în zare a ta dimineată.*

A mai răsărit o grădiniță-n București... cîntă azi bucureșteanul. Și nu degeaba. Suprafața spațiilor verzi a crescut în capitală de la 185 ha, cît era în 1948, la 700 ha. Confirarea din fotografia noastră nu sînt pe Valea Prahovei, ci... pe strada Clucerului din București.

Ș i mi-e dor de o beție / De-aia la periferie... cîntă cheștiul pe vremuri. Omul din fotografia noastră nu face însă chef, ci... cură de apă minerală. Borsec și Căciulata, Haba și Biborjeni, Olănești și

UCU stati de odn

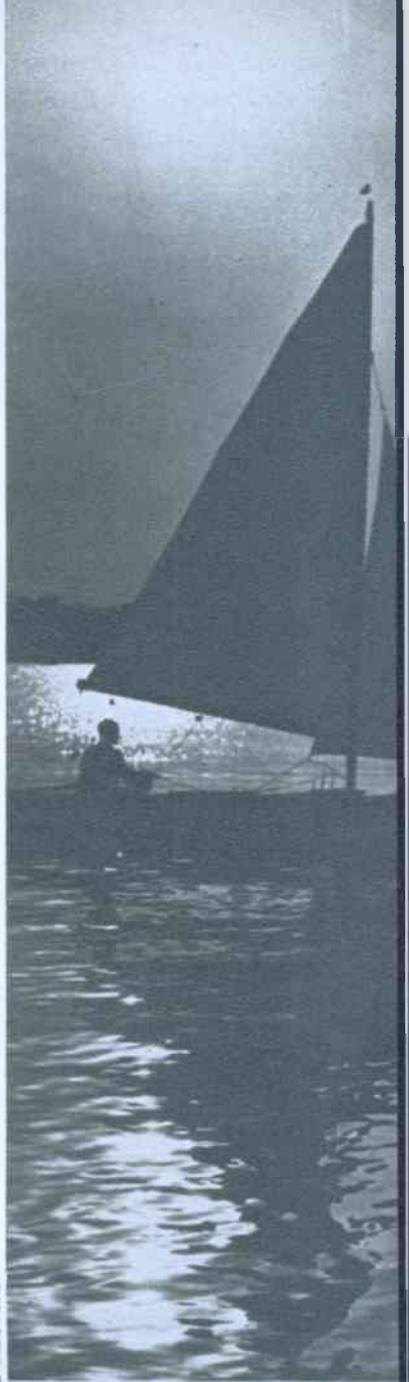
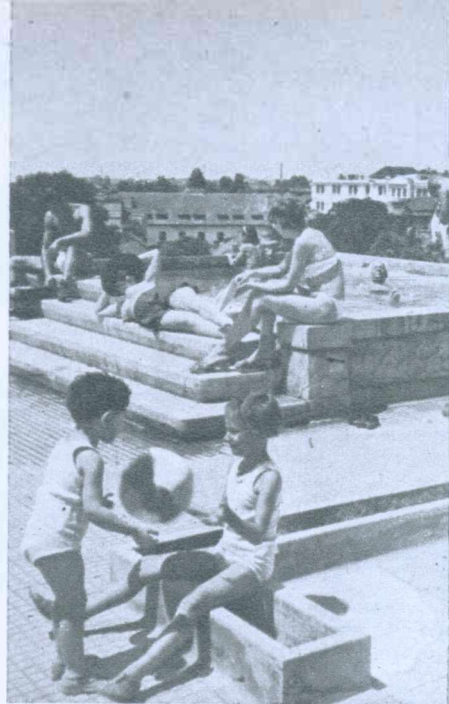
*Bucureștiul meu iubit,
Ce-ai făcut de m-ai vrăjit...*

se întreba pe vremuri, în cîntec, cetățeanul, mirat și el că orașul acesta, care vara nu avea pentru el aproape decît arșiță și praf, muște și maidane de gunoaie, îi era totuși drag. Secretul stătea în patriotismul, în dragostea de locurile natale, acest instinct al omului simplu, instinct care a dus poporul nostru la acte de eroism și vitejie de alîtea ori în cursul frământatei sale istorii.

Iată însă că de cîtiva ani, Bucureștiul nostru se împodobește și se înfrumusețează neîncetat... Cutreierîndu-l de la un capăt la altul, a-ai gândit că Bucureștiul poate trece și drept stătuțe de odihnă?

CACIULATA
 TALIMANESTI
 ZIZIN
 SOV

u dat și ele întâlnire în... Cig-
 e zilnic sute de cetățeni își
 fel diferite atracțiuni.

ce frumoasă-i marea / Și cum
 b soare... Dar nu, nu vă lă-
 de vorbele cîntecului. Valurile
 căror spumă scintilează în mii de
 oare, sînt... pe bd. Bălcescu,
 Lido. Din 1953 și pînă astăzi,
 rozimativ al locurilor în ștrand-
 alei a crescut de la 15.000 la
 afară de acestea, funcționează
 ștranduri ale instituțiilor, iar

Ministerul Învățămîntului și Culturii, Comi-
 sia de Stat a Planificării, Ministerul Indus-
 triei Lemnului, Ministerul Industrii Căr-
 bunului etc. și-au construit în ultimii 2-3
 ani ștranduri noi.

U mul dintre ștranduri s-a cocoșat tocmai
 sus, la etajul 6 al unui bloc de pe bd. Schitu
 Măgureanu. Intrarea gratis. Nu vă grăbiți
 însă... e pus exclusiv la dispoziția locatarilor.

B arca pe valuri saltă ușor... pe lacul
 Herăstrău. Centura de lacuri a capitalei

atrage zilnic în sezonul de vară mii de
 cetățeni care practică aici canotajul, înotul
 etc. Și totuși, în fiecare an, mii și mil
 de bucureșteni își petrec concediul de
 odihnă în stațiunile balneo-climaterice din
 toate colțurile țării.

Deoarece fotoreportajul nostru are un
 caracter oarecum... musical, pentru a fi
 în „notă”, vom încheia tot cu un cîntec:
*În Bucureștiul iubit / axi negura s-a
 risipit / și în stăvechiul oraș / oțelii-
 croom nou făgăș ..*

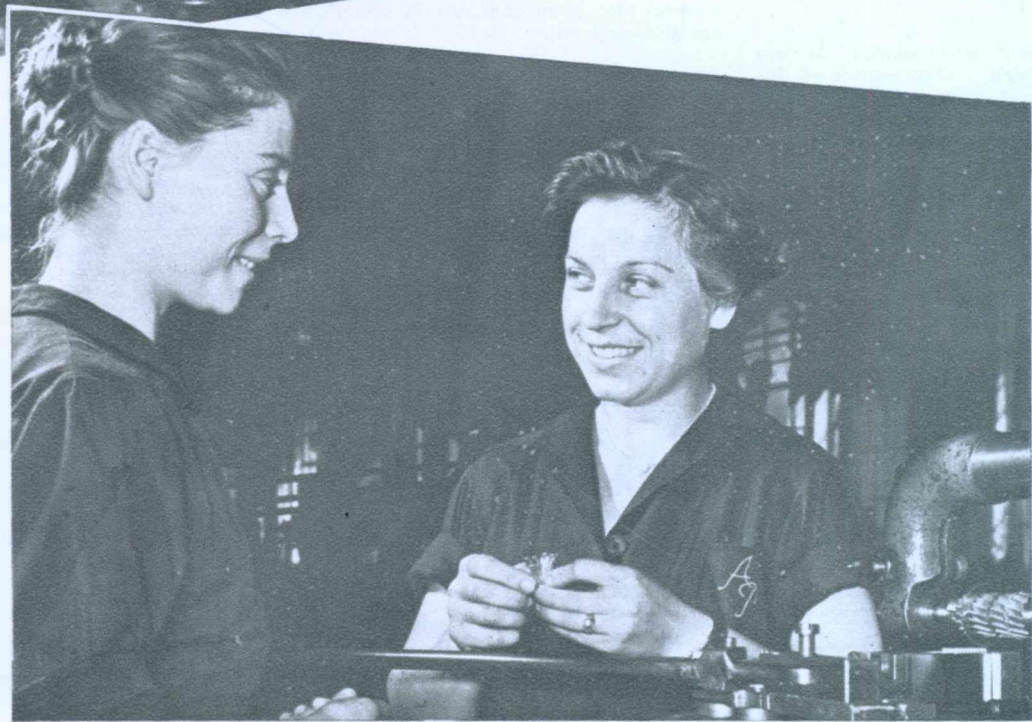
Ileana LUCHIAN

BUCUREȘTI

me
 via

Si d-ta INVETI TOVARASA ?

Petruța și Magdalena sînt prietene. Parcă anume ca s-o recunoașteți, Petruța și-a brodat pe halat inițialele numelui său

Am însoțit nu demult o ziaristă străină într-una din marile întreprinderi bucureștene. Cînd am părăsit fabrica, mi-a spus cu uimire:

— Fete tinere învață, femei mai vîrstnice învață! E impresionant faptul că îmbină atît de frumos munca minilor cu aceea a spiritului. Nu cumva fenomenul acesta se petrece numai în această fabrică?

— I-am răspuns că nu e vorba de un „fenomen”. Și m-am gîndit în aceeași clipă că ne-am obișnuit să trecem atît de ușor peste una din cele mai minunate realități ale vremurilor de azi.

Am ales întreprinderea „21 Decembrie” din capitală și am intrat prin secția cu această întrebare: „Și dumneata înveți, tovarasă?”

Nu mă gîndeam la învățatură în sensul strict al rîdicării calificării. De la comitetul de întreprindere mi se spusese: „Cred că n-ai ales bine. Anul acesta noi n-am avut școli speciale de calificare. Doar un curs de pregătire tehnică, care s-a ținut de două ori pe săptămînă!”

În hala denumită „presaj” mi-am luat un scaunel și m-am așezat lîngă o mașină gălăgioasă la care lucra Maria Tănase.

— Mi-erău dragi mașinile de pe cînd eram copilă, mi-a spus ea oprindu-se din lucru pe cîteva clipe. Dar parcă cine sta să te întrebe la ce ți-ar fi drag să lucrezi? Prin ’44 eram încă femeie de serviciu, aici în fabrică. Cînd nu mai era nimeni prin atelier, fuga la mașini. Mă uitam la ele ca la o minune. Dar cu teamă. Dacă m-ar fi prins vreun meșter aș fi avut ce ține. În 1945, după ce am fost instruită o vreme de către tovarășii din întreprindere, eu și o altă tovarășă ne-am prezentat la examen. Am reușit. Eram primele femei din București care ne calificam ca lăcătuși mecanici. A fost destul de greu, ținînd seamă că abia după aceea m-am alfabetizat.

M-am oprit apoi lîngă Petruța Anghelescu. O tînără bălăie care rîde din orice. Mi-a explicat cu bunăvoință cum se lucrează la o freză.

— Știu că urmezi liceul, i-am zis eu, aș vrea să știu de ce te-ai înscris?

Petruța s-a uitat la mine cu ochi albaștri, plini de mirare, parcă ar fi zis: „Ce-i cu dumneata? Trăiești pe altă lume?”

— Vezi, îmi răspunse Petruța politicos, nu mi-am pus asemenea întrebări. Știu că trebuie să învîț, știu că pot să învîț, deci...

— Cum te împaci cu școala? o mai întrebai. Mi se pare că trebuie să mergi în fiecare după-amiază?

— Da, în afară de sîmbătă, preciză ea. Numai că acum sînt mult mai liniștită. Am intrat în vacanță și am uitat emoțiile examenelor. Dar fiindcă mă descurc mai greu la limba rusă continui să frecventez cercul de meditații!

I-am urât Petruței spor la lucru și... la limba rusă și m-am apropiat de Elena Toia. Ea e ajustoare. Tot frunțoasă în muncă ca și Petruța.

— Dumneata ești înscrisă la vreo școală? am întrebat-o și pe ea, după salutările obișnuite.

— Eu? Nu! Anul trecut am absolvit o școală sindicală.

— Și de atunci?

— Nimic special. Afară numai dacă nu punem la socoteală cursul seral de partid pe care l-am urmat și repetițiile, practice și teoretice, de două ori pe săptămînă de la grupa sanitară.

Magdalena Pop e frezoare. Tinerică, înaltă și mlădie. Nu e de mirare că e o atît de bună dansatoare. Anul trecut a primit premiul întâi pe țară pentru interpretare solistică la concursul echipelor artistice de amatori.

— D-ta înveți Magdalena?

Fata rămăsese cîteva clipe tăcută, ușor stînjinită: „Nu, nu prea mă ajută ochii. Am vecerea sistă!”

— De ce nu porți ochelari?

— Ca să fiu sinceră, îmi răspunsesse ea, din cochetărie. O dansatoare și cu ochelari? Să nu credeți însă că activitatea mea în echipa artistică nu-mi îmbogățește cunoștințele. Am atîta atîtea despre muzică, folclor, artă!

— Maria Ciocnea, tehnician metrolog a încheiat un an bogat de învățămînt.

— În primul rînd, mi-a enumerat ea, în urma examenelor din larnă am dobîndit marca de stat. Pentru toate produsele!

Mindria ușoară care-l răzbătea din glas era pe deplin îndreptățită. Pînă în acest an, verificările instrumentelor, delicate și fine, de precizie care se fabrică aici, se făceau de către trînișii Institutului metrologic. Acum, cîinci oameni din fabrică au obținut dreptul de a „emna” cu marca de stat. Iar printre ei se numără Maria Ciocnea.

— Maria a obținut calificativele „foarte bine” la uni-

versitatea de partid pe care a frecventat-o în acest an (tot așa și Irina Frank, colegă).

În al treilea rînd Maria a fost și propagandistul cursului de economie concretă, ținut în fabrică. Socotesc că e bine să subliniez cît de stimulative au fost lecțiile predate: inginerul Victor Birzu a propus un flux tehnologic mai scurt; un grup de tehnicieni au venit cu o inovație în evaluarea deșeurilor de la sublere, deșeuri de oțel curat, scump.

În al patrulea rînd Maria Ciocnea s-a afirmat și ca... autor dramatic. Ea a scris piesa „Mărturisirea”, inspirată din frămîntările creatoare ale muncitorilor din întreprindere, piesă care a fost jucată de echipa de teatru a fabricii.

Luînd fiecare om în parte, fiecare muncitoare, tehniciană, constai că și-au îmbogățit în anul acesta cunoștințele, și-au ascuțit mai mult spiritul și presimțirile zborului minților în viitor.

Din 150 de femei, socotind și funcționarele și femeile de serviciu și pe cele de la cantină, peste o sută dintre ele au fost înscrise și au urmat școli de stat și de partid, ale organizației U.T.M. și sanitare.

Nu reprezintă un „fenomen”—nu reprezintă altceva decît o suviță din izvorul tumultuos al vieții noi.

Delia DAN

Alexandru Sahia

Cu ani în urmă, în vremea dictaturii fasciste, mi-a căzut în mână un volum modest, intitulat „U.R.S.S. azi”. Mi-e greu să redau în cuvinte imensa revelație pe care am simțit-o citindu-l. În cartea aceasta trepida întreg miracolul renașterii umane care se produsese în Uniunea Sovietică. Autorul ei era Alexandru Sahia. Tânărul acela firav și delicat, cu o privire inteligentă și pătrunzătoare, ridicat dintr-o familie de oameni simpli, s-a răzvrătit împotriva exploatării, nedreptății și umilințelor, care îndurerau poporul nostru în anii regimului burghezo-moșieresc. Urmărit pas cu pas de siguranță, riscându-și de nenumărate ori viața, Sahia s-a dovedit a fi un activist comunist neobosit pe tărîmul scrisului. El a condus revistele „Veac nou” și „Bluze albastre”, afirmîndu-se ca un publicist îndrăzneț și scriitor talentat. Al. Sahia a demascat cu înverșunare teroarea antimuncitorească, farsa nerușinată a proceselor intentate comunistilor. După seria articolelor

despre procesul de la Cratova, Sahia a încredințat tiparului, la întoarcerea sa din Uniunea Sovietică, volumul „U.R.S.S. azi”. Și dacă această carte de nequitat a pu-

ofensiva presei și a propagandei legionare, atacurile huliganice celor mai violente, Sahia a rămas în primele rînduri ale bătăliei ideologice conduse de partid. Sentimentul unei încrederi nezdruincinate în triumful cauzei proletariatului luminează întreaga operă literară a lui Sahia. În nunele sale „Uzina vie” și „Revolta în port”, Sahia zugrăvește cu măiestrie figuri de muncitori înaintași, care își rămîn vii în minte pentru todeauna.

Scriitorul și-a dovedit fidelitatea față de idealurile proclamate în operă prin propria sa viață de luptă, prin îndrjirea eroică cu care a stat la postul său, în ciuda mizeriei în care se zbătea. Ros de tuberculoză, Al. Sahia s-a stins din viață în plină tinerețe, la 26 august 1937.

Pionier al tinerei noastre literaturi realist-socialiste, Al. Sahia a rămas unul dintre cei mai buni reprezentanți ai literaturii noastre militante pentru libertatea și fericirea poporului în anii dintre cele două războaie mondiale.

Miron DRAGU

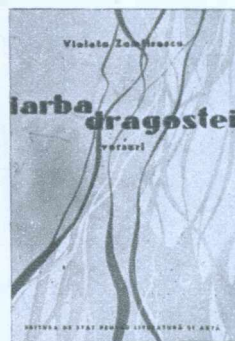
tut vedea lumina zilei, aceasta s-a datorat muncitorilor tipografi care i-au apărut cu dragoste manuscrisul, zaful, corecturile...

În condițiile vitrege ale dictaturii burgheze, înfruntînd cu dîrzenie

Apariția în românește a lucrării lui Luise Dornemann „Jenny Marx”, ne bucură pe toți. În paginile cărții, autoarea înfățișează cititorilor viața clocoțitoare a lui Jenny Marx, soția marelui învățător al proletariatului internațional. Jenny Marx este o intruchipare a ceea ce numim noi femeia desăvîrșită; preocupată de felurile înalte ale omenirii și în același timp soție devotată; tovarășă de viață și ajutor de nădejde al soțului; mamă iubitoare și bună educatoare a copiilor săi.

Versurile Violetei Zamfirescu din volumul „Iarba dragostei” te cuceresc prin sinceritatea lor.

Dragostea de viață, bucuria de a trăi într-o țară socialistă și a contribui la întărirea și propășirea ei sînt ideile majore care străbat volumul de la un capăt la altul.

Cartea „Șervețele dantelate” de Panaitte Maria se adresează tuturor amatoarelor de lucru de mîină. Autoarea dă pentru fiecare model explicațiile și desenele necesare.

De sus în jos:

Ați văzut noul tip de automobil „Volga”? Și Valea Șahina participă la construirea lui. Seara ea urmează cursurile Institutului de construcții de mașini. Vrea să ajungă ingineră.

Cînd locuia la Leningrad, Tamara Sivolobova era cofetier. Acum, pe pîmînturile desjelenite, conduce tractorul.

Parșla Odnia este balerină în Ansamblul de cîntece și dansuri a Filarmonicii de stat din H.S.S. Letonă. Un mic secret: în curînd se va căsători. îi dorim fericire!

Valeria Kuzmenko nu dezmînte tradiția sportivă a familiei. Tatăl ei a fost un fotbalist vestit. Ea este campioana Uniunii Sovietice la tenis. Totodată, Valeria este studentă la filologie, secția de limbă engleză.

Printre studenții Facultății de medicină din Habarovsk, se află și evenca Klavdia Samar, sîca unui pescar de pe Amur.

Eleva Lidia Gurdaeva este o pasionată turistă. Visul ei este să devină silvicultoare.

RECUNOSCUTA

Cu câteva ore mai înainte, Paul Porumbescu se întorsese dintr-o delegație. Găsise Bucureștiul scăldat într-o lumină crudă, verde-aurie. Primăvara venise peste noapte. Iar el, departe de a fi înviorat de priveliștea proaspătă a Cismigiului înflorit, se simți obosit, bătrîn, includat.

În garsoniera lui stăruia un miros de închis, de praf. Deschise larg fereastra. În curtea interioară, fiica portăresei, cîrnă și cu pistrui, se hîrjonea cu băiatul care aducea gheața. Plictisit, trase perdeaua. Îl urmărea senzația aceea chinătoare, străină firii lui. Se uită în oglindă și-și trecu palma peste obrajii obosiți: „O să treacă — se calmă el singur. Sint obosit după o noapte de tren. O baie bună, un somn bun și voi fi tot eu. Doară n-o să devin acum sentimental ca o fetișcană la primul ei bal!”

Dar nici baia nu-l reconfortă. Puse radioul să cînte tare, izbi ușile, ca să umple această singurătate care acum îl apăsa.

Nu se căsătorise, deși în primăvara aceasta implinea 46 de ani. Avusese legături de dragoste cu nenumărate femei: și contese, și bucătărese — cum se lăuda ei față de prietenii intimi. Cînd cunoștea o femeie care-i plăcea, îl spunea, privind-o trist și stăruitor: „Din pricina dumitale voi fi mai nefericit — mă vei părăsi!”

Și nu mintea prea mult. Se întimplase de multe ori ca el să fie cel părăsit. Mintea însă cu bună știință, fiindcă niciodată nu-se gîndea la o legătură pe viață, ci el căuta numai aventura și împunea prin purtarea lui despărțirea.

Viața mersese așa înainte, și el nu-și dorise să meargă altfel.

Se insera. O lumină vieție roșcată plutea deasupra acoperișurilor. Auzi soneria de la intrare. Cine să fie? Silvia? Poate! Ieși în hol, aprinse lumina și deschise. În prag sta o tinăra fată necunoscută.

— Dumneata ești Paul Porumbescu? întrebă ea și-și ascunse cu greu sîfiala.

— Da, eu, spuse el din ce în ce mai intrigat.

— Aș vrea să vă vorbesc...

El deschise larg ușa: „Poftiți!”. Și intră după ea tot întrebîndu-se cine e și de ce-l caută. Aprinse și-n cameră lumina și-o privi fugăr, pe sub sprîncene. Avea părul arămiu, ușor ondulat, ochii mari, de culoarea mierii, căprui-chiblimbarii. Purta un tator cenușiu, dintr-o stofă fină. Era atît de încîntătoare, încît Paul simți cum i se zbuclună inima în piept.

— Vasăzică dumneata ești Paul Porumbescu, mai spuse fata privind-l fără sîfială, deschis.

El se înclină ușor și așteptă ca și ea să-și decline identitatea. Dar ea își roti privirile de-a lungul odăii, cu curiozitate:

— Ce casă frumoasă... murmură ea. Și strada asta e frumoasă; îmi place aici la București. Numai oamenii sînt prea grăbiți... Rise. Îmi place totuși orașul, febrilitatea, nervozitatea. Orașul acesta e atît de viu.

— Ce ochi ciudați! — își spunea Paul Porumbescu.

— parcă i-am mai văzut undeva?!

I-arătă cu un gest fotoliul de lîngă măsuta îngustă și joasă:

— Stați!

— Am să stau, acceptă vizitatoarea, e o poveste cam lungă... mama nu și-ar putea închipui că sînt în stare de așa ceva... ea e o femeie de modă veche...

— O iert, spuse Paul revenîndu-și, cu un surîs enervant, o iert pentru că are o fiică atît de încîntătoare... întinse spre ea un pachet de țigări.

Ea refuză cuînte, punîndu-și mîinile peste poșetă.

În clipa aceea sună telefonul. El ridică receptorul și-l ascunse cu palma într-un impuls nefiresc, cuprîns deodată de o oarecare jenă. Această fată tinăra îl intimidă. Nu știa cum să se poarte cu ea.

„Da, da — spuse el rece. Eu! Am venit... nu, nu, acum în nici un caz!”

Și puse repede telefonul în furcă. Se uită furîs la fată. Ea ciocănea distrat într-un portelan de Saxa, fixat pe un suport de argint, așa ca să-i dea să înțeleagă că n-o privesc convorbirile lui și nu-l ascultă.

— Și acum, reuă el conversația, invitînd-o la mărturisire, și acum... s-auzîm povestea...

Ea strînse cu înfrigurare poșeta. Apoi întinse mîna — o mîna mică și îngustă — și i-o puse pe braț:

— Nu-i atît de simplu... spuse ea ușor emoționată. Cum să spun?

El interpretă gestul acesta ca o discretă invitație — își regăsi calmul, stăpînirea de sine și, privind-o stăruitor în ochi, o clipă, două, lăsă palma lui lată peste mîna aceea negricioasă și fermă.

Vizitatoarea lui îl privi speriată, descumpănită, și, înțelegînd, rise în cele din urmă, cu gingășie, ca să nu-l jignească:

— Nu... dumneata ești tatăl meu, și-am vrut să te cunosc...

Paul Porumbescu simți cum se prăbușește. A auzit bine? Oare să fie adevărat? Și, ca la lumina unui fulger, revăzu clar imaginea acelei femei pe care o cunoscuse cu ani în urmă într-un mic orașel ardelenesc în timpul manevrelor. Ochiul ei ciudați, căprui-chiblimbarii, grația și simplitatea ei ferme... De aceea, vizitatoarea i se păruse cunoscută. Numai că, privită acum cu alți ochi, avea bărbia aceea fermă și delicată de care el fusese totdeauna atît de mîndru, siguranța și buna dispoziție care-l caracteriza pe el. Pînă și unghiile de la mîna, late și boante, erau ale lui.

Trecuse în viața lui prin multe încercări, prin multe greutăți și necazuri, avusese fel și fel de surprize din partea destinului, dar cu aceasta nu se asemăna nici una. Îl copleși rușinea și-și trecu palmele peste față.

Înfrîngîndu-și dezamăgirea pe care i-o pricinuisese gestul lui necuțat, fata, înduioșată de umbra de tristete și vinovăție de pe chipul lui, vorbi repede:

— Cînd eram la școală, fetițele mă întrebau: „Dar tătucul tău, unde e? ce face?” Și eu spuneam cu mîndrie: „E la război!” Se terminase de mult războiul! Apoi în casa noastră a venit un bărbat. Mama mi-a spus: „De azi înainte, acesta e tatăl tău!” E atît de bun! Cînd făceam nebunii și mama mă certa, el îmi lua apărarea. „Las-o, Ana dragă, copilul acesta al nostru e atît de inteligent!” Eu însă îl priveam chiorîs, îmi rodeam unghiile și bombăneam: „Lasă, lasă, știu eu că tu nu ești tătucul meu... al meu e tinăr și frumos și stă la București!”. Bunica așa ținea mînte. Și așa îmi povestise și mie...

Paul Porumbescu o asculta nevenîndu-i încă să creadă că trăiește clipe reale — poate nu-l dect un vis, un coșmar. Îl trecu prin mîntă că s-ar putea ca o dată cu această vizită să se complice toată existența sa, toată alcătuirea vieții lui de pînă acum. Ce vor spune cunoscuții?

Și temerile acestea lăuntrice i se reflectau pe obraz:

ASA NE VĂD EI

PUȘA BĂTĂUȘA

Mi-e așa necaz că mi vine să plîng! Și toate astea numai din pricina scănelului. Dacă nu era scănelul, nu se împiedica de el aia mică, dacă nu se împiedica, nu cădea și nu plîngea, și mămica nu o mai păcălea că, cîcă, scănelul e de oină. Mămica i-a luat mîna și a bătut cu ea scănelul: „na na, că mi-ai lovit fetița”. Aia mică a tăcut. Pe urmă tot așa: na-na cuțu, că nu vrea să pape floarea, na-na masa, că are pe ea farfuria cu supă fierbînte și a fript fetița, și uite așa s-a pornit pormă aia mică să tot bată, ce îi venea la înde-

CUM VĂ CRESTEȚI COPILII ?

— Și acum, acum ai venit de tot la București? îngână el.

Văzu că fata e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Să nu-ți închipui, țipă ea cu obrajii arzând, să nu-ți închipui că am venit să-ți cer ceva. Incepu să-și tragă pe mîini mînușile ei albe din pielea de căprioară, apoi și te scoase și le puse la loc pe mînușă. Fremăta toată, și el ghici că numai buna educație pe care o primise o împiedica să nu-i arunce vorbe grele... Cit li semăna!

— Acum știu de ce mama n-a vrut să audă de dumneata, spuse ea copilărește. Tata — și ezită o clipă — tata mi-a spus la plecarea:

„Nu văd nimic rău în asta, du-te, cunoaște-l, e bine să cunoști un om!” Acum ce să fac? Întrebă ea neliniștită. Acum... am să plec!

— De ce? murmură Paul Porumbescu tulburat. De ce? Și simți cum îi sfișie o durere lăuntrică.

Tăcu minute în șir cu privirea pierdută în gol, uitînd parcă pînă și de prezența fetei. „Ce fericire ar fi s-o pot opri lângă mine” — își spunea el simțindu-și deodată inima ușoară. „Să încep o altă viață, să încep să trăiesc cu adevărat... doamne, ce minunat ar putea fi!”

Și șopti cu buzele abia întredeschise:

— De ce? Nu pleca. Eu te pot ajuta...

— Nu, refuză ea scurt, mulțumesc, și-și strînse umerii cu un gest spontan, ca de apărare.

— Nu fi nedreaptă, exclamă el învrăjbit de gestul ei. Eu nici n-am știut pînă acum de existența dumitale...

— Nu-i nimic, spuse fata de parcă l-ar fi consolată, nu-i nimic, acum am să plec, și îi întinse mîna ei mică și îngustă: „La revedere”. Suridea, dar ochii îi erau grași, triști, ca la un cățel pe care l-ai bătut pe nedrept.

— La revedere... nu-i nimic...

Paul Porumbescu făcu un pas spre ușă, hotărît parcă s-o oprească, minat de un simțămînt abia născut în inima lui.

Intrevăzuse posibilitatea unei alte vieți, o viață care l-ar fi adus satisfacții și bucurii netrăite de el pînă acum, or, făgăduiala unei astfel de vieți nu se putea realiza decît dacă această fată, copilul lui, ar fi rămas lângă el!

— Nu poți pleca așa, spuse el, nu știu nimic de dumneata. Iartă-mă, mai zise el abătut, într-adevăr, ce drept am eu să știu ceva despre dumneata? Dar oricum, nu poți pleca așa... eu nu pot să reian viața de acolo de unde se sfîrșise înainte de a te cunoaște, înțelegi...?

Fata se îmbujoră!

— Nu te necăji! Tata — și ezită din nou — tata are o vorbă: „Există leac pentru toate”. Eu plec acum...

Paul Porumbescu se simți enervat, inversunat împotriva aceluși necunoscut de care fata pomenea cu atîta duioșie.

— Rămii puțin, insistă el, poate vrei un ceai, un șербet... eu sînt o altă de proastă gazdă, de la început puteam să te întreb...

— Nu, mulțumesc, făcu ea politicoasă.

Se auzi soneria zburînd insistent. Paul se duse să deschidă. Silvia intră, fără ca să aștepte să fie poftită, și cînd dădu cu ochii de fată surise silit: „Iertați-mă, n-am vrut să vă deranjez”.

Zimbetul acesta o făcu pe tinăra fată să-și strîngă din nou umerii. Îl privi pe Paul deschis, ca și cînd i-ar fi spus: „Nu face nimic. Asta-i viața dumitale și te privește!” Li întinse din nou mîna:

— La revedere... la revedere... doamnă!

— O, exclamă Silvia, insinuant. Înțeleg, înțeleg!

— Nu înțelegi nimic, strigă Paul și dădu s-o oprească pe fată. Dar ea trecuse în hol, învîrti cîntăca de ebonit negru și lucios și ieși afară.

Silvia se așezase pe colțul canapelei pe care stătuse fata.

— Pleacă de acolo, pleacă, se răstîi brutal Paul și abia atunci Silvia băgă de seamă cit de obosit și distrus arată el. Îmbătrînise.

— Ei, hai, du-te și ad-o înapoi, spuse ea zimbînd mereu. Văd că ti-a sfărîmat inima...

— Încetează, încetează odată. E copilul meu!

Și-a plecat. Și nici măcar nu știu cum o cheamă. Da, nici măcar atît.

Pe masă, una lângă alta, cuminti, rămăseseră uitate mînușile albe ale fetei. Paul le luă și le trecu peste obraz: „Nici măcar nu știu cum o cheamă!”.

Olimpia CHIRIȚĂ

Pentru sănătate, pentru bună dispoziție, folosiți:

HEXAFOSFAT TABLETE GRANULE

DIRECȚIA GENERALĂ FARMACEUTICĂ

Dragi tineri,

Pe scurt, iată necazul care mă frîmîntă. Aș dori din tot sufletul ca fiul meu să devină doctor sau inginer, dar pentru aceasta trebuie să studieze serios și neconținut. Or, cu toată osteneala ce și-o dă, fiul meu învață cu greutate și chiar cu plînsușă, cu toate că și el are același vis de viitor.

Îmi dau seama că-i silitor, dar că nu are talent pentru studiu. Acum a terminat 7 clase elementare și aș dori să ascult și sfatul dv. Ce să fac?

Mihaela ANTON
'funcționară

Grija dv. e firească și înțelegibilă. Ea pornește din dragostea ce o purtați fiului dv., din dorința de a-i pregăti viitorul și de a-l pregăti pe el viitorului.

Cred însă că fără roie greșeli cînd țineți cu tot dinadinsul ca fiul dv. să devină doctor sau inginer, neluînd în seamă posibilitățile și înclinațiile lui, precum și particularitățile firii sale.

Însuși faptul că doriți ca el să fie doctor sau inginer, două profesii atît de deosebite, dovedește că în alegerea dv. nu r-ați călăuzit deloc după înclinațiile sale.

Mă gîndesc că aceste greutăți pe care le trece se vor mări și, cu

RĂSPUNDEMI întrebărilor voastre

toată osteneala lui și a părinților, s-ar putea ca la examenul de maturitate sau la intrarea în facultate să cadă. Lucrul acesta vă va descuraja pe toți și îndoiește pe el. Dar ambiția dv., precum spuneți, l-a contaminat și pe el. Fără vreo înclinație, el totuși a învațat să dorească ceea ce i-ați cerut. Dar cu toate eforturile, studiile nu-i prea atrag.

De obicei asemenea copii sînt atrași spre activitățile practice. Meșteresc cu plăcere fel de fel de lucruri casnice, au imaginație, îndemnare și perseverență.

El poate ajunge un bun meserias, tehnician și chiar inovator.

E de datoria dv., cred, de a-i forma o concepție despre munca practică și utilitatea ei. Cred că nu ați greși deloc dacă l-ați îndemnat să se pregătească pentru intrarea într-o școală profesională de ucenici. În aceste școli se rezolvă practic îmbinarea muncii cu învățămîntul. Principala menire în aceste școli este de a pregăti oameni calificați în diferite meserii în sectorul agricol, minier, transporturi, construcții navale, filator, operator de cinematografie, meserii din sectorul silvic etc.

Fiul dv. își va alege sectorul care-i place mai mult și va munci cu plăcere și rivind, avînd rezultate frumoase.

Admiterea în anul I se face pe bază de concurs pe data de 15 septembrie. În ziarele din 10 iulie 1957 a apărut o hotărîre a Ministerului Învățămîntului și Culturii în această problemă.

Alina ALMAȘU

mîna. Bate așa fără să i facă nimenea nimic. Îl bate pe tata: „na-na”, o bate pe bunica: „na na”. Și na-naul ăsta s-a făcut și cu ciupeală și cu mușcat... O!

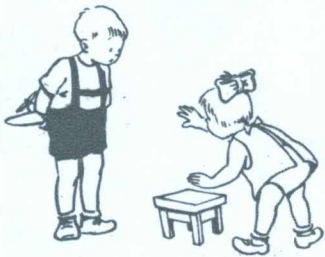
Nu-mi dă pace. Îmi iau jucăria și mi-o cere: dă mie... na-na! Cînd desenez, prea creionul. Eu nu vreau să i-l dau. Atunci ea țipă, mușcă, mă ciupește: na na! Și toți din casă fac haz de ea și-i zic: „Pușa bătăușă”.

Astăzi i-am tras și eu una, să vadă cum îi ata: „na-na”. Îmi rupsesse avionul.

Ce a fost p-ormă... rău a fost! Mama m-a făcut „măgar mare”!

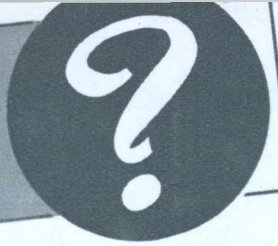
Ce curios! Aia mică dacă bate, toți o alintă: „Pușa bătăușă”. Eu dacă bat toți mă ceartă și-mi zic: „măgar mare!”

O! Dacă nu ar fi fost atunci scăunelul, nu s-ar mai fi înfrîmplat nimic.

LICĂ
pt. conformitate
l. V.

DORIȚI SĂ AVEȚI UN TRUP ARMONIOS

Georgeta Hurmuzache, din lotul R.P.R. de gimnastică, care ne-a reprezentat la Olimpiada de la Melbourne, vă recomandă câteva exerciții simple de gimnastică, pe care le exemplifică.

1—2. Așezați-vă cu picioarele încrucișate, avînd spatele bine îndreptat. Duceți mîinile la ceafă și trageți coatele mult spre spate. Inspirați profund. Reveniți la poziția inițială, expirînd (repețați exercițiul de 20 de ori).

Mîinile la umeri, cu coatele cît mai aproape de corp. Ridicați alternativ mîna stîngă, apoi cea dreaptă inspirînd. Ridicați cît puteți de sus mîna cu degetele bine întinse. Brațele trebuie ridicate perfect vertical (de cîte 10 ori pentru fiecare braț).

3. Așezați-vă cu fața în jos, apucîndu-vă vîrfurile ambelor picioare cu mîinile. Trageți de ele, astfel încît să luați poziția arcuită din fotografie (repețați de 10—15 ori).

4. Poziția inițială: așezat, cu picioarele bine întinse și mîinile depărtate, rezemate lateral. Ridicați picioarele cu genunchii bine întinși ducînd mîinile lateral în dreptul umerilor. Apoi reveniți (exercițiul se repetă de 10 ori).

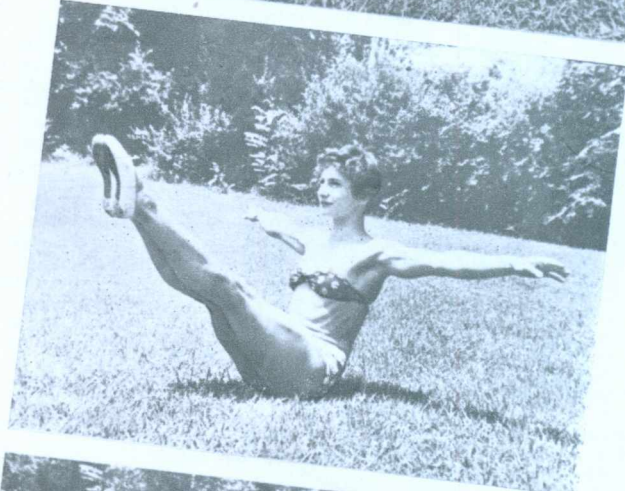
5. Poziția inițială descrisă mai sus, duceți alternativ cîte un picior cu genunchiul îndoit către umăr. Ajuțați cu mîinile (executați de cîte 10 ori cu fiecare picior).

6—7. În picioare, ridicați cîte un picior cu genunchiul îndoit, trăgînd mîinile, întinse oblic mult în sus, spre spate.

În momentul în care vă pierdeți echilibrul, ghemuiți-vă la pămînt cît mai relaxat (executați aceasta cît mai repede de cîte 10 ori pentru fiecare picior).

Dacă doriți să-i urmați sfatul, luați aminte: gimnastica trebuie făcută nu întîmplător, ci de 2—3 ori pe săptămîină, într-o cameră bine aerisită sau, în timpul verii, în aer liber.

Marilena ROZEN

Instantanee MARINE

Un catarg în orizontul însingerat. Valuri vii înveșmîntate în falduri și dantele, căciulița roșie a geamandurei care se scufundă și se semește iarăși ca un uriaș „hopa Mitică”... pescăruși argintii cu vârful aripilor înmuiat în tuș...

Sintem la mare, în stațiunea Vasile Roaită.

Între noi femeile

Tînăra blondă a venit abia azi dimineață în stațiune, dar cunoștințele se leagă lesne. De aceea, nu mică le-a fost mirarea

tovarășelor ei din cameră cînd, pe la ora 3, tocmai cînd ațipiseră, s-a auzit un strigăt de afară:

— Hei, Mambooo, Mambo - italianooo! Hei Mambo, Mambo-taliano...

— Viu, viu îndată, a răspuns tînăra blondă sîrînd din pat și deschizînd cu zgomot obloanele ferestrei.

Cu timpul, tovarășele ei din cameră au învățat de la ea un nou alfabet secret.

— Bella, bella do-naaaa...

— Asta-i ăla cu ochelari.

Sau:

— A aruncat o pietricică. E cel cărunt.

— Hei, Mambo!

— Uf! Iar sportivul...

Am tras cu urechea

— Vii în balcon să joci table?

— Nu!

— Vino, e și Ancuța de la C.F.R.

— Ei și?

— Cum ei și? Nu te mai prefacel

Chiar tu mi-ai zis, cînd ai văzut-o în tren, că îți place, că-i cochetă, minunată și că... de abia aștepti să o cunoști. Este?

— Atunci așa voiam. Dar acum, de cînd locuim în aceeași vilă, m-am dumirit. Îmi închipui ce fel de femeie e la casa ei!

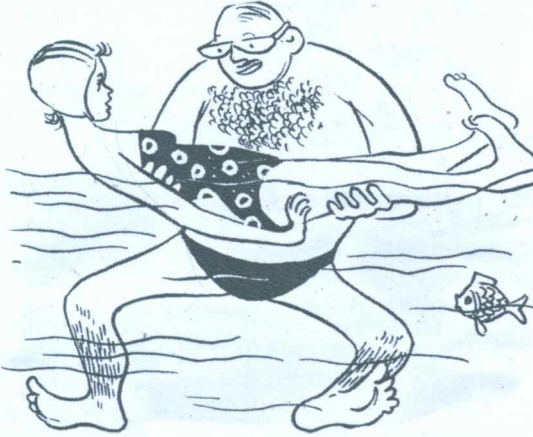
— Ce fel?

— Uită-te în balcon și vei afla.

M-am uitat și eu. Nu o cunoșteam pe Ancuța. Dar după dialogul auzit, am recunoscut-o. Era la o masă unde se juca table. Avea obrazul uns cu cremă, moațe în păr, o haină de pijama de finet cenușiu cu cățeluși albaștri, și picioarele desculțe.

Soțiorul?

— Știți să faceți pluta? Nu? Vă învăț eu. Permiteți: Ușurel... u... șuu... reel... Așa! Lăsați-vă pe brațul meu... așa... fără frică... nu, nu ridicați capul... stați așa. Locuiți la vila nr. 1... sau la C. F. R.? Așa... respirați! Soțiorul ii? Unde l-ați lăsat? Nu sînteți căsătorită? Aha... Poftim? Eu

dacă-s căsătorit? Aaa... cu mine e o dramă (oftat).

Nu... să nu discutăm, e mai bine... Mfinile înlături... picioarele întinse... nu, nu, n-aveți teamă. Viața și așa trece! Fiece clipă trebuie trăită... Și marea asta... ah, te îmbată, te ametește, nu simțiți?

O pardon! V-am ciupit? Iertați. Cum, plecați? Domnișoară... stați... tocmai voiam să vă susțin mai bine... domnișoară, tovarășă, de ce plecați?

„Bigamul”

Rulează de trei zile. Grădina nu-i prea plină, în schimb pe trotuarul de vizavi s-a oprit circulația. De acolo, din fața chioșcului cu „răcoritoare”, se vede bine ecranul. Nu se descifrează scrisul? Ei și! Sînt întotdeauna binevoitori veseli cărora le place să povestească.

— Aici e la închisoare... Ailaltă e nevastă-sa. Asta-i o nebună... hohoho!

— Dă-te, domnule, mai la stînga.

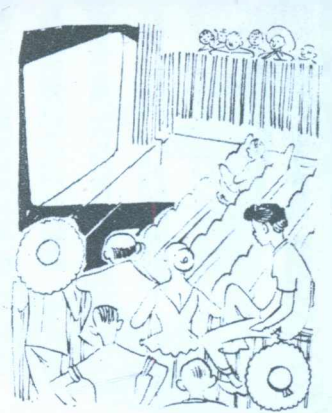
— Scoate-ți pălăria.

— Hei, tinere, stai jos că nu vedem nimic.

— Joos!

— Joos de pe gard, că nu se vede!

Lulza VLĂDESCU

Între vecini

Trei familii împărțeau aceeași locuință. Fiecare din ele putea trăi liniștită, fără să aibă vreo legătură cu viața celeilalte. Comun aveau trecerea printr-un hol, care nu putea fi folosit ca încăpere de locuit, fiind prea mare și cu prea multe uși.

Cum a început cearta între aceste familii? De la o discuție pentru împărțirea notei de plată a luminii. Că să nu plătească lumina după numărul încăperilor folosite, ci după numărul persoanelor... Că trebuie să se țină seamă de cîți copii de școală sînt în familie, pentru că ei învață și consumă mai multă lumină. Că hunicul pensionar ascultă radioul de dimineață.

Nimeni nu s-a oprit la amănuntul că diferența pentru care se certau putea fi de maximum doi lei.

De atunci, însă, familia care ținea în hol niște scaune pe care nu avea unde le depozita, le-a luat în casă, pentru ca nu cumva careva dintre ceilalți locatari să se folosească de ele.

Cealaltă familie a inițiat ceva nou: nu mai mătura curcica de la intrare pe care trebuiau s-o curețe pe rînd. De aceea, nu mai mătura nimeni. Praf, noroi, mizerii. De aici, discuții, scandal. De la scandal, dușmănie.

Vecinii nu se mai întîlneau fără să se insulte. De insulte „beneficiale” și rudele, și mizeriile fiecărei familii. Lucrurile au ajuns și în fața justiției.

Fiecare a reclamat pe celălalt, și tribunalul s-a ocupat de șase dosare în care se făcea istoricul amănunțit al insultelor. Pe scurt ar fi: „M-am dus să sting lumina din hol, vecina m-a văzut și mi-a zis...” — aici urmează o vorbă de ocară. Versiunea inversă: „În timp ce stîngeam lumina din hol, vecina m-a văzut și mi-a zis...” — aici urmează o altă vorbă de ocară.

Realitatea este că aceste vecine abia au așteptat un prilej ca să se ocărăască.

Lucrurile s-au potolit ca focul în scrum după ce toate trei familiile au plătit amenda pentru insulte.

În urmă cu vreo zece zile, focul scandalului era să izbucnească iar. În timp ce o familie asculta radioul, alta citea, a treia se pregătea de culcare, s-a stins în toată casa lumina. Fiecare din familii a gîndit, cu comentarii lesne de presupus, că cealaltă este autorul intruperii de curent. Bezna holului, luminat de luminări, a auzit solemn amenințări, însoțite de umbre uriașe, trădînd bigudinri nocturne, pijamale, miros de pastă de dinți.

— Voi face reclamația la procuratură!

— Merg la cadre!

— Personal merg la C.C.! Și pentru că era tirziu și luminările pălpliau pe sfîrșite, scandalul e-a terminat cu promisiuni de reluare pe lumină... „dacă ticălosul nu dă drumul la curent”.

Situația ar fi putut continua dacă una din vecinele casei alăturate nu ar fi chemat un instalator, care, verificînd contoarul comun, a constatat un scurt circuit, și cele trei familii au avut lumină.

Oare or fi tras vreo învățătură din asta? Greu de presupus!

I. R. PLĂEȘU

O gospodărie îmbelsugată

PRIN ECONOMII LA CEC

A SOSIT POSTA!

SĂ VEDEM DE CE

Scrisoare deschisă Mariei Radu din Pitești

Îți scriem prin intermediul revistei, cu convingerea că în felul acesta ne vei asculta.

Nouă ne este scumpă misiunea pe care ne-au încredințat-o cetățenii, aceea de a răspunde ca deputați de înfrumusețarea cartierului nostru, de îmbunătățirea condițiilor de trai. Știi și dumneata că, ajutate de cetățeni, am făcut ceva în această privință. Dar dumneata, nu numai că nu vrei să ne ajuți, dimpotrivă, faci totul ca să discreditezi munca noastră. Nu-ți dai seama că nu ne discreditezi pe noi, ci pe dumneata?!

E păcat să te înjosești în felul acesta. Oamenii așteaptă de la dumneata să ai o altă comportare, să le dai un exemplu bun; ești doar o intelectuală.

Noi dorim din inimă să avem în dumneata un prieten, un tovarăș în strădania noastră comună de a înfrumuseța viața noastră, a tuturor.

Constanța CANDIDATU
deputată circ. 92
Filofteia BALABAN
deputat circ. 93 Pitești

Tovarășii din conducerea gării Petroșeni, vă este indiferent?

Așteptînd trenul de Simeria, am poposit în sala de așteptare a gării Petroșeni. Cum am intrat, m-a izbit faptul că în sala încețoșată cu fum de țigară, nouă mame cu copii mici stăteau, care pe bănci, care în picioare. Faptul acesta m-a indignat. Știam că în gara Petroșeni există camera „Mamei și a copilului”. Am pornit să cercetez gara. Nici urmă de asemenea cameră.

M-am adresat atunci unei ceferiste care umbla cu treburile pe peron.

— Tovarășă, unde-i camera „Mamei și a copilului”?

— S-a desființat, mi-a răspuns ea din mers.

Imi pare rău că nu l-am găsit pe șeful gării. Totuși vă întreb, prin intermediul revistei: Cu ce drept ați desființat camera „Mamei și a copilului”? Oare vă este indiferent dacă copiii sînt expuși îmbolnăvirii în gara Petroșeni?

Salvina MANEA
corespondentă

Corespondentele noastre

Renée Caț. Vă este cunoscut acest nume, nu? Ea semnează adesea în paginile revistei noastre. Cu ajutorul ei cunoaștem activitatea obștească a femeilor din Piatra Neamț.

„Primele îndrumări și încurajări în munca de corespondent voluntar le-am primit de la revista „Femeia”. Mai tirziu am devenit corespondentă și la alte ziare” — ne scrie tovarășa Renée Caț. Ea este una din cele mai active corespondente. Se străduiește să dea întotdeauna articole cu un conținut bogat, frumos scrise, care ajută la extinderea experienței comisiilor de femei din țara noastră.

Ți se pare de necrezut

Am cunoscut, în Crinții Săliștei, un cioban. Dar cine ar crede că omul acesta pleacă în fiecare zi cu turma lui avînd în traista de merinde una sau două cărți de la biblioteca căminului cultural? Și ți se pare de necrezut că în patru ani, ciobanul nostru a citit peste 700 de cărți.

Oameni care iubesc cartea am întîlnit și printre lucrătorii din Simeria. Am fost emoționat descoperind că un paznic de noapte a citit în 1956 nu mai puțin de 120 de cărți. Nu vreau să dau cifre mai ample... nu de alta, dar am rămîne de rușine... noi, intelectualii, care... am făcut o mare ispravă dacă am citit o carte pe săptămînă.

Dr. Coriolan BĂRBAT
corespondent

SFATURI JURIDICE

Unei mame din Piatra-Neamț.

Înfierea poate fi încuviințată cu toate efectele unei filiații firești, în acest caz întocmindu-se un nou act de naștere al celui înfiat, în care cei care înfiază vor fi trecuți ca părinții săi firești.

Îți înțeleg mîhnirea de cînd ai aflat că nu ai dreptul să mai înfiezi pe fiica ta adoptivă, termenul legal în care adopția se putea transforma în înfiere fiind expirat la data de 4 aprilie 1957.

Pentru rezolvarea acestei probleme, ar fi necesar să se acorde o prelungire a termenului prevăzut de art. VI al legii nr. 4/1956 și îți promit să aduc la cunoștință autorităților competente cazul d-tale și altele asemănătoare.

Octavian POP
jurisconsult

DIN EXPERI

Sînt bucuroase și mindre că au trecut cu succes examenul

UN CURS „DE SEZON”

Cursul de artă culinară organizat de comisia de femei a orașului Suceava și-a încheiat activitatea, dar... nu înainte ca participantele să dea un mic examen. Cele mai bune preparate au fost expuse la o expoziție cu vînzare.

În curînd, comisia de femei va deschide un nou curs „de sezon”. De data aceasta, femeile vor învăța să pregătească diferite conserve.

Valeria POENARU
corespondentă

O importantă consfătuire a revistelor de femei din țara noastră cu corespondentele și cititoarele lor

La 28 iulie a. c. a avut loc la Timișoara o consfătuire comună a revistelor „Femeia”, „Săteanca” și „Dolgozo Nô” cu corespondentele și cititoarele din regiune. Consfătuirea a fost organizată din inițiativa și cu concursul comisiei de femei a Sfatului popular al regiunii Timișoara. Au participat muncitoare, țărance, intelectuale de naționalitate romînă, maghiară, germană, sîrbă.

În consfătuire au fost dezbătute aspectele muncii celor trei reviste, precum și sarcinile ce le revin corespondentelor voluntare pentru conti-

INTRE prietene

VERONICA T. N.

Pentru că-mi arăți încredere cerîndu-mi sfatul, aș vrea să-ți spun că nu e bine, nu e demn ceea ce ai făcut și faci încă.

Întii, ți se pare firesc să te apropii de un bărbat însurat și faci chiar tot ce poți pentru a-l determina să divorțeze. Apoi, printre metodele folosite, găsești că cea mai potrivită este de a-l înșela, pentru a-l determina să se grăbească cu divorțul. Iar acum, după ce l-ai chinuit în fel și chip, atrăgîndu-ți neîncrederea lui, spui că nu știi cum să-l recîștigi.

Regret, dar nu numai că nu-ți voi indica vreo cale spre aceasta, ci sfatul meu prietenesc este, fără să am vreun drept asupra ta, să faci tot ce poți pentru a rupe cu acest om și a-l reda soției lui. Pledează pentru aceasta nu numai rațiunea, morala etc., dar și fiecare rînd din scrisoarea ta. Tu singură spui: „E schimbat total față de cum l-am cunoscut. Atunci era vioi, spiritual, plin de viață”. Deci așa era cînd viața lui era influențată de soția lui.

nuva îmbunătățire a conținutului revistelor de femei din țara noastră. Participantele la această consfătuire și-au arătat dorința și hotărârea de a asigura redacțiile cu corespondențe din ce în ce mai multe și mai interesante.

Din criticile și propunerile lor s-au desprins sugestii valoroase pentru tematica celor trei reviste.

O ÎNTILNIRE ÎN ORAȘUL DE SUB POALELE TÎMPEI

Cu o lună în urmă, Comisia de femei a regiunii Stalin a invitat în Orașul Stalin responsabilele comisiilor de femei din raioanele și orașele regiunii, în scopul extinderii celor mai bune metode de muncă.

După consfătuirea care a avut loc, invitatele au vizitat mai multe circumscripții din oraș, bibliotecă de casă, loturi de legume etc.

Responsabila circumscripției nr. 92, Elena Marian, a povestit despre felul în care ea lucrează

Oaspeții au vizitat și comitetul de sprijin de pe lângă spitalul de adulți

cu delegatele de grupă. În încheiere a spus: „Am reușit în munca mea datorită cunoștințelor însușite la cursul politic, organizat pe lângă sfatul popular al orașului, pe care am căutat să le aplic în munca mea.”

Olimpia MARCU
correspondentă

La căminul de fete al „Schelei Tîrgoviște” locuiesc fete din diferite regiuni ale țării. Toate sînt foarte tinere, plecate din casa părintească să învețe o meserie. Dar cine ține aici locul mamei, al familiei? Nimeni. Cine ar trebui să-l țină? Desigur, comisia de femei în primul rînd. Dar și conducerea oficiului „bunuri comune” care răspunde de aceste cămine și organizația de tineret.

Responsabila comisiei de femei, tovarășa Viorica Brezeanu, e o femeie mai în vîrstă, care știe să se apropie de oameni. Pe fetele cu care lucrează la cantină, și care toate sînt căministe, le învață cum să se poarte în societate, le ceartă cînd greșesc, le învață cum să-și împartă bugetul. Cîteva, îndrumate de ea, și-au cumpărat mobilă, altele lenjerie de pat, iar cele mai cochete au început să-și facă o garderobă bogată.

Dar de cealaltă? Acum de curînd membrele comisiei de femei au cerut sprijinul conducerii, al comitetului sindicat și al organizației U.T.M., cînd dezordinea, lipsa de spirit gospodăresc sau neînțelegerile dintre fete se țineau lant. Și au ținut o consfătuire.

În această consfătuire, fetele au cerut tovarășului director Gheorghe Matei aparat de radio, bibliotecă, dulapuri, fier de călcat (au unul care se folosește cu cărbuni, cu toate că există instalație de curent electric) și multe altele. Iar ele s-au angajat să înfrumusețeze căminul cu perdeluțe, fete de masă, cu tablouri lucrate de mîna lor.

S-a ales și un colectiv din trei tinere fete care, ajutate de comisia de femei și biroul organizației de U.T.M., să organizeze o activitate vie, interesantă, instructivă. Programul pentru următoarele luni e deosebit de atractiv: Ancheta: „De ce mi-a plăcut acest film”, discuția despre dragoste și prietenie, despre felul în care să ne gospodărim bugetul, cum să ne îmbrăcăm cu gust, cum să ne comportăm în societate. Un început bun de activitate, la care invităm și pe celelalte comisii de femei.

C. FODOREANU

Și continui: „Acum e posac, abătut, nervos, foarte iritabil și uneori își neglijează chiar obligațiile profesionale”.

E clar că ai o influență nefastă asupra lui. Deci, dacă vrei să mă ascuți, redă-l soției lui. E tot ce mai poți face pentru a răscumpăra grava vină pe care o ai față de ea, față de el și față de societate.

În ce te privește, îmi permit să-ți dau un sfat. Dacă vrei să ajungi ceva în viață, să fii demnă de stima celor din jur și a ta însăși; schimbă-te!

SANDA

OFELIA L.

Ai procedat bine. Faptul că prietenul tău ți-a scris astfel de scrisori și ți-a pus astfel de condiții trebuie să te pună serios în gardă. Se spune că de multe ori prima impresie e cea mai justă. Poate că nu întimplător acest om ți-a fost la început antipatic.

În orice caz, tu nu-i mai face avansuri și așteaptă să vezi ce face el. Dacă te iubește, să dovedească aceasta prin fapte. După doi ani și jumătate, ar putea să se hotărască la căsătorie. Dacă nu, să nu-l regreți, pentru că nu are calitățile care fac un om demn de a fi regretat.

SANDA

ANA,

Desigur, e cît se poate de neplăcut să stai veșnic în așteptarea bărbatului, care are obiceiul să-i tragă cite un cheful, și încă destul de des. Cum afirmi însă că ești sigură de dragostea lui, încearcă să-l aduci pe calea cea bună. Cred că ar fi bine să nu mai stai într-una să-l aștepți, ci să-ți găsești o ocupație care să-l facă și pe el să te aștepte uneori, să simtă cum vine asta. La urma urmei există atîtea lucruri de făcut, în special pe linie obștească. Du-te, de pildă, la comisia de femei și vei vedea cîte treburi te așteaptă. Pe lângă faptul că te vei simți folositoare, că eventual vei învăța ceva (cursuri de cruce roșie, de croitorie, activitate pe linie culturală etc.), timpul îți va trece mult mai ușor, și, cine știe, poate că dacă soțul va ști că nu îi stai oricînd la dispoziție, va aprecia și va căuta mai mult tovarășia ta.

Cred, de asemenea, că nici tu nu prea înțelegi de glumă. După ce ai văzut filmul „Mai presus de dragoste” și el, văzîndu-te impresionată, ți-a spus: „Amintiri, amintiri”, tu, în loc să o iei ca o glumă, te-ai supărat și i-ai dat și lui ocazia să facă pe supăratul. Trebuie să ai și puțin umor în viață.

SANDA

INGHETATA Conserve

INGHETATĂ DE FRUCTE

(Zmeură, fragi). Trecem un kg de fructe prin sită pînă obținem un piure gros, pe care-l amestecăm cu 300 g zahăr pudră, un pahar de lapte și un albuș. Putem face înghețata mai gustoasă dacă în loc de lapte punem un pahar cu frișcă. Pregătim șerbetiera cu gheață pisată și sare, pusă între pereții șerbetierii și vasul de metal. Batem gheața cu o bucată de lemn ca să se îndese bine și umplem pînă sus. Apoi turnăm compoziția de înghețată în șerbetieră, punem capacul și avem grijă să nu intre nici un strop de sare în compoziție, ca să nu se strice gustul înghețatei. Învîrtim fusul pînă ce simțim că merge din ce în ce mai greu și nu-l mai putem urni. Acoperim cu gheață pînă sus și punem deasupra o pătură sau un sac ca să nu se topească gheața pînă servim înghețata.

INGHETATA DE CAISE SAU PIERSICI

O facem din fructe fierte fără apă și trecute prin sită. Amestecăm 3 pahare de piure de fructe cu 300 g de zahăr pudră, un pahar de lapte sau frișcă și un albuș de ou. Zdrobim cîteva sîmburi, cu coajă cu tot, turnăm peste ei puțină apă clocotită, lăsăm să stea pînă se răcește, apoi strecurăm zeama și o amestecăm cu compoziția de înghețată. Punem în șerbetieră și procedăm ca mai sus.

DULCEAȚĂ DE PIERSICI

Pregătim apă de var stins și o lăsăm să se limpezească peste noapte, ca s-o putem strecura într-un vas curat. Alegem 30-50 piersici roșii sau albe, coapte dar tari, pe care le curățăm cu cuțitașul. Le punem în apa de var în care le lăsăm 3-4 ore. Le limpezim în mai multe ape, le tăiem cu atenție în două și le scoatem sîmburii. Legăm între timp un kg de zahăr cu 3 pahare de apă și limpezim siropul, scoțîndu-i spuma. Tragem cratița de pe foc, punem fructele în sirop și lăsăm să stea un sfert de oră, ca să lase zeama din ele, apoi punem din nou la foc iute și fierbem pînă se leagă potrivit. Către sfîrșit adăugăm jumătate baton de vanilie. Acoperim vasul cu o cîrpă udă și bine stoarsă și lăsăm pînă se răcește înainte de a pune în borcane.

COMPOT DE PIERSICI ROȘII NESTERILIZAT

Curățăm de coajă 3 kg de piersici roșii. Facem un sirop subțire din 6 pahare cu apă și 1 kg de zahăr. Punem piersicile în sirop și le fierbem pînă sînt potrivit de moi. Cînd încetează fierberea, adăugăm 3 g de salicilat și jumătate pahar cu alcool. Lăsăm un sfert de oră să se răcorească, așezăm piersicile în borcan și turnăm zeama compotului peste ele, presărăm deasupra 1 g de salicilat și legăm borcanul cu celofan.

PELTEA DE MURE

Fierbem un kg de mure, acoperindu-le cu apă numai cît să le cuprindă. După 20 minute de fierbere strecurăm printr-o sită deasă, apăsînd încetîșor cu lingura de lemn. Lăsăm zeama să se limpezească, apoi o strecurăm din nou printr-un tifon și prin vată. La 1 kg de zahăr punem un litru de zeamă de mure. Fierbem la foc iute pînă se leagă, iar după ce s-a răcorit turnăm în borcane și legăm cu celofan.

La fel putem face peltea din coacăze, agrișe, zmeură, afine.

Mădălina BREBU

COOPERATIVA DE FRIZERI COAFORI

PROGRESUL

Str. Blănari nr. 23 București
cu unități de deservire a populației în toate raioanele capitalei.

Execută lucrări de permanente, permanente reci nylon, ondulații, vopsitul părului în toate nuanțele, manichiure, pedichiure, frate mente cosmetice, tunsori artistice etc., cu personal de înaltă calificare profesională.

AVIZ IMPORTANT PENTRU CONSUMATORII DE GAZE LICHEFIATE (ARAGAZ)

Instrucțiuni pentru utilizarea buteliilor cu gaze lichificate (Aragaz).

- Nu transportați butelia ținând-o de regulator sau de robinet; folosiți, în acest scop, numai minerul capacului de protecție.
- Nu loviți și nu trântiți butelia.
- Cereți și păstrați tichetul sau banda de control, precum și chitanța de plată.
- Nu păstrați butelia de rezervă fără piuliță de siguranță, bine strinsă, și fără capac de protecție.
- Înainte de montare, controlați cu APĂ SĂPUNATĂ ca butelia cu robinetul închis să nu aibă scăpări de gaze.
- Controlați ca garnitura de etanșare să fie în bună stare și montați regulatorul cu capacul în sus, în poziție orizontală.
- După montarea buteliei, controlați cu precauție, cu APĂ SĂPUNATĂ, sau cereți distribuitorului să controleze etanșeitatea instalației.
- Controlul se va face cu robinetul buteliei deschis și robinetele de la aparatul de consum închise, controlându-se robinetul, însurubarea regulatorului și furtunul la punctele lui de racordare.
- Nu țineți butelia lângă sobă sau radiator.
- Folosiți butelia numai în poziția verticală.

- Nu folosiți butelia fără regulatorul de presiune.
- Verificați în permanență furtunul de cauciuc care nu trebuie să prezinte porozități, crăpături sau să fie lărgit la capete.
- Aprindeți chibritul pentru punerea în funcțiune a aparatului înainte de a deschide robinetul buteliei sau robinetele aparatului.
- După folosire, închideți mai întâi robinetul buteliei și apoi robinetele de la aparat.
- Când simțiți mirosul specific al gazului sau când flacăra arde în mod neobișnuit înseamnă că instalația prezintă defecțiuni; luați, imediat, următoarele măsuri:
 - a. Închideți robinetul buteliei.
 - b. Stingeti toate focurile și nu aprindeți brichete, luminări, lămpi de petrol, țigări etc., în încăperea respectivă.
 - c. Evitați manipularea întrerupătoarelor de lumină electrică.
 - d. Faceți curent de aer, deschideți imediat ușile și ferestrele.
 - e. Anunțați Baza gaze lichificate, str. 11 Iunie nr. 46, la telefonul special pentru reclamații, nr. 5.09.33.

M O D A

1. Material : 670 gr lână de culoare albastru deschis.
Andrele $3\frac{1}{2}$, $2\frac{1}{2}$ (pentru margine) și 5 nasturi de sîdef.

Lucrătura:
Manșetele, garnitura de la gît și fentele de sub braț se lucreează cu ace $2\frac{1}{2}$ cu punct de $\frac{1}{2}$ patent. Restul puloverului pe

față. Probă de ochiuri: 16 ochiuri pe față = 6 cm lățime.

2. Pulover clasic cu mînici $\frac{3}{4}$, mărimea 40—42 și lungimea 56 cm. Material: 320 gr lînă, culoarea lila. Andrele nr. 3, $2\frac{1}{2}$ și 2 (cele din urmă pentru marginea mînicilor și răscoitura gîtului). 1 fermoar de 15 cm lungime. **Lucrătura:** pentru manșete și răscoitura gîtului, 2 ochiuri pe față, 2 ochiuri pe dos.

Restul puloverului este lucrat în desen diagonal: 3 ochiuri pe dos, 2 ochiuri pe față. La 4 rînduri lucrate se deplasează lucrătura cu 1 ochi spre mijloc. Această lucrătură se începe de la mijloc de jos cu 4 ochiuri pe dos.

3. Material: 290 gr lînă, culoarea cărămizie. Andrele nr. $2\frac{1}{2}$ și nr. 2 pentru marginea mînieii.

Lucrătura: Gulerul și toate marginile, un ochi pe față, un ochi pe dos; restul jachetei numai ochiuri pe față, pentru fața lucrului, și ochiuri pe dos, pentru dosul lucrului.

Probă de ochiuri : 13 ochiuri pe față = 4 cm lățime.

4. Pulover de vară.

Mărimea 40, lungimea 52 cm.

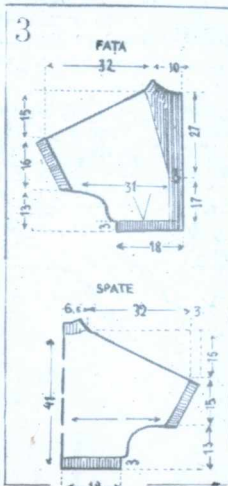
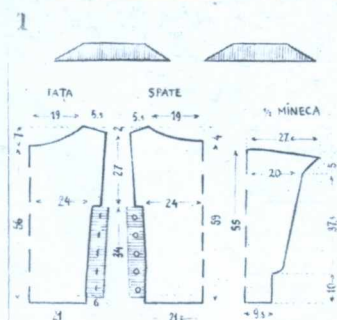
Material: 220 gr lînă galben-deschis. 1 pereche de andrele $2\frac{1}{2}$, 1 pereche și o garnitură nr. 2 pentru margini.

Lucrătura:

1. Elasticul din talie, răscoitura gîtului și răscoitura mînieii: 1 ochi pe față, 1 ochi pe dos.

2. În față, desen de ajur în formă de unghi ascuțit, iar restul este lucrat pe față.

Probă de ochiuri: 14 ochiuri pe față = 4 cm lățime.

Cîntă CUSĂTURILE

Cea mai tinără secție! Aici se lucrează minunate covoare cu motive românești

5.000 de fetițe din R.D.G. se vor îmbrăca cu astfel de rochițe spumoase lucrate al Breaza

Tovarășa Bondoc, conducătoarea tehnică, îi prezintă președintei cooperativei, Victoria Vasilescu, un nou model

Lași jos, în vale, Prahova, care-și poartă zorită apele de argint către „alesul” său, Teleajenul, și sui treptele de beton spre seninul cerului. Sui trepte cît patru etaje sau mai mult chiar și ajungi în Breaza: pitorească stațiune climaterică. Dar... să știți că altu-i izvorul faimei sale...

Breaza e așa cum sînt femeile de aici: curate, destoinice, sprintene și harnice; orașelul e cochet, cu case frumoase, luminoase, înconjurate de flori pe dinafară, iar pe dinăuntru împodobite cu ștergere și cusături felurite.

Cusăturile acestea i-au adus faima!

Brezencele-s neîntrecute în cusături de mîna. Cusăturile lor își au de mult un loc de frunte în arta noastră populară și tot de mult sînt cunoscute și peste hotare.

Nici o descriere, oricît de amănunțită ar fi, nu poate reda frumusețea și finețea lucrăturii. Iile din pînză subțire, ca un abur, uimesc prin măiestrită îmbinare sobră și armonioasă a roșului cu negrul.

O cusătură pe o ie, pe o față de masă ori o bluză, cîntă, te înviorează. Mărgăritărele sau mușetelul, „brodătură” cu mătase albă pe „spumuliță” — cunoscuta pînză topită, subțire ca aburul — e de o delicatețe și o gingășie rară, sclipitoare.

Vara e altfel de plăcut să lucrezi afară la umbră! Cîteva prietene s-au așezat chiar în fața frumoasei clădiri a cooperativei

O delegație de turiști din R. D. G. vizitează atelierul și admiră cusăturile

Ți se par că-s vii, că trăiesc și că au strins în ele toată lumina, frumusețea și gingășia naturii.

Dar batlavaua cu urzitură, șabacul, ajurul mărunțel, steaua cu 16 țepi, spi-cul de grâu, păianjenul, unghia găii?

Ce impuls sufletesc le-a născocit? Cine a fost prima femeie care și-a scris cu acul năzuințele și bucuriile ce i-au frământat și luminat sufletul?

Nimeni nu știe. Am întrebat fetele tinere care lucrează la cooperativa „8 Martie”.

— Noi am învățat de la mamele noastre, mi-au răspuns.

M-am dus și am întrebat mamele.

— Și noi am învățat de la mamele noastre.

Am urcat coasta Șandreștiului și am întrebat-o pe Sorica Șandru, o bunică de 80 de ani, tot cooperatoare. Și la ea am aflat același răspuns:

Din generație în generație... Bătrina Stanca Bădolu împărtășește nepoatei sale secretul cusăturilor

— Am învățat de la mama.

— Pentru cine lucreai pe atunci, buni-
cuțo?

— Ei, maică, la început pentru noi, pentru casă. Când m-am măritat și am născut 12 copii, pămintul s-a împușinat și nădejdea ne era la cusături. Cu ele ne țineam. Erau vreo patru care ne dădeau de lucru: Crăciuneștele din Cimpina, Popovicioaia, Georgeasca și a lui Becheru. Cîteodată lucram numai pe mîncare... Acuma cooperativa e binefăcătoarea noastră. Se zice că au să ne scoată și la pen-sie, maică. Dar fetele, ce zici, maică, n-au fost în „conced” tocmai la Tichir-giol?... Unde visam noi de-astea înainte?

Mătușa Sorica are 4 fete în coopera-tivă și o nepoată care țese la războaiete mecanice pînză din aceea subțire ca aburul. În cooperativa din Breaza lucrează 2.600 de femei. Unele la domiciliu, altele în

atelierele luminoase ale celor 5 colective din Breaza, Provița, Ocina, Capul Cim-pului, Podul Vadului.

Cîntă cusăturile care așteaptă să ia drumul magazinelor sau al exportului în străinătate, să ducă faima cusăturilor românești pe meleaguri îndepărtate, să uimească ochii tuturor cu frumusețea lor, care înfloresc din sufletul fetelor și femeilor noastre.

Se spune că izvorul Arethusa*, străbătînd apele amare ale mării, și-a păstrat totuși dulceața.

Izvorul acestei arte populare a străbătut amarul vremurilor vitrege păstrîndu-și toată splendoarea și a răzbit acum spre larg, dezvoltîndu-se și îmbogățîndu-se fără stavilă.

Ana LUNGU

* Arethusa — Izvor celebru din Sicilia, care datorită proprietății sale l-a inspirat adesea pe poeți.

